

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 618

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἀπριλίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Γαῖς ἐπαρχίαις	φρ.	8.50
Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ	φρ.-χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κοσρῶφ καὶ Μακροῦη, ἀρμενικὸν μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.
—Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων.— Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτις : ΙΣΠΑΝΙΑ.
Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμεν καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δαυείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΚΟΣΡΩΦ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΥΗ

ΑΡΜΕΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

» Ἡ ὥρακα Χανούμ ἦτο ἀγγίχους, εἰς τὸ πύρινον βλέμμα τῆς ἀνεγίνωσκέ τις τὰς ἐπιθυμίας μέχρι τῶν ἐνδομυχοτέρων καὶ μυστηριωδεστέρων πτυχῶν τῆς καρδίας. Εἰς αὐτὴν τὸ πᾶν προηγεῖτο, τὸ πᾶν προσλαμβάνετο. Προσεποιεῖτο τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν κύριόν της Ριζά, διότι αὕτη δὲν τὸν ἠγάπησε ποτέ. Ἡ φυσικὴ εὐλικροειὰ της ὑπέφερε πολὺ ὡς ἐκ τούτου, ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη τῆ ἐπεβάλλετο ὡς νόμος, διότι ὁ Βέης εἶχε σιδηρὰν θέλησιν καὶ τυραννικὸν χαρακτῆρα.

» Αἱ κλίσεις τῆς Ἐριέττας ἦσαν διάφοροι καὶ λίαν ἀντίθετοι. Ὅτε ἡμέραν τινὰ μὲ εἶδεν ἤμην τότε τριάκοντα πέντε ἐτῶν. Ἡ μορφή μου τῆς ἔκαμε ἐντύπωσιν τόσον, ὥστε ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ χωρὶς ἐμέ. Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας δὲν ἄφησε ποτέ νὰ διέλθῃ ἡ μικρότερα περίστασις χωρὶς νὰ παρατηρῆ τὸ πρόσωπόν μου, καὶ τὴν κομψὴν καλλονικότητα τοῦ σώματός μου.

» Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ Πύλη ἀπέστειλε τὸν Ριζά εἰς προσωρινὴν ἀποστολὴν μακρὰν τῆς πρωτεύουσας. Ἦμην ὁ διευθυντὴς ὄλων τῶν ὑποθέσεων του, καὶ προσεκλήθη ἰδίως εἰς τὸ νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῶν ὑπηρεσιακῶν ὑποθέσεων. Εἶχον ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου ὅλους τοὺς ὑπηρέτας... ὁ Ριζά ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀνατολήν.

» Σχεδὸν καθ' ἑκάστην εὐρισκόμην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου μου διὰ νὰ ἐκπληρῶ τὴν ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐνεπιστεύθησαν.

» Ὁ Βέης εἶχε τόσην μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, ὥστε μοὶ ἔδωκε τὴν κλεῖδα τοῦ ἰδιαιτέρου τοῦ δωματίου.

» Αὐτὸ ἰδίως συνέτεινε διὰ νὰ ἐπαγρυπνῶ καλλίτερον ἐπὶ τῶν ὑπηρεσιακῶν πραγμάτων.

» Μίαν ἐσπέραν, ἐνῶ ἤμην μόνος, ὡς συνήθως, εἰς τὰ κλεισμένον καὶ ἀπομεικρυμένον ἐκ πάντων τῶν περιέργων βλέμμάτων αὐτὸ δωματίον, βλέπω ἢ ἀνοιχτὴ ὡς διὰ μαγείας ἢ θύρα αὐτοῦ, καὶ νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν μου ἡ φαιδρότερα καὶ ἐκπληκτικώτερα τῶν εἰκόνων. Γυνὴ σπανίας ὥραι-

ότητος εὐρίσκατο ἐνώπιόν μου, μόλις ἐξεληθῆσα τοῦ λουτροῦ, ἀλασαστρίνου σώματος, ἡμίγυμνος καὶ στάζουσα σταγόνας ὕδατος διαυγοῦς ὡς οἱ μαργαρίται. Ἐξηπλώθη ἡδυπαθῶς ἐφ' ἑνὸς διθανίου καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπ' ἐμοῦ.

» Τὸ δωματίον της ἦτο κεκοσμημένον καὶ συσκευασμένον μετὰ πάσης πολυτελοῦς Ἀνατολικῆς κομψότητος. Καθρέπται τῆς Βενετίας μετὰ μεγαλοπρεπῶν ἐπιχρυσῶν πλαισίων, ἀγγεῖα, μεγάλα ἀργυρᾶ κηροπήγια, ἔργα τῶν ἐπιτηδειοτέρων καλλιτεχνῶν τῆς Ἰνδίας, παραπετάσματα ἐκ μεταξωτῶν διηθησιμῶν Περσικῶν ὑφασμάτων μετὰ κεχρυσωμένων ταινιῶν τῆς Αἰγύπτου ἐν ἐνὶ λόγῳ, διασκευὴ ἐκ τῶν πολυτιμοτέρων προσέδιδεν εἰς τὸ ἀιχμῆρισμα ἐκεῖνο θελκτικὴν θέαν, τὴν ὁποίαν διὰ πρώτην φοράν ἤσθαιθην.

» Αἴφνης ἡδὺ μῦρον ἀλόης καὶ ἀνθέων διεχύθη περὶ ἐμοῦ, καὶ τότε ἐνόμισα ὅτι μετεφέρθη εἰς θελκτικὸν μέρος, ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπον εἰς τὴν ἀκτινοβολοῦσαν ἐξ ὠριότητος γυναικῆ, τὴν ὁποίαν εἶχον ἐνώπιόν μου, ἕνα τῶν οὐρανίων ἀγγέλων.

» Ἐκπληκτος καὶ ἐκστατικός, ἔμεινα ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος.

» Μετ' ὀλίγον ἡ θυγάτηρ τῆς Εὐκῆς ἔκαμε διὰ τῆς χειρὸς σημεῖον διὰ τοῦ ὁποίου μὲ προσεκαλεῖ νὰ πλησιάσω, καὶ διὰ παθητικῆς φωνῆς ἐπρόφερε τὸ ὄνομά μου.

» Ἡ φωνὴ ἐκείνη μὲ ἔκαμε νὰ ἐξέλθω τῆς ἐκπλήξεώς μου. Καταβλήθεις ὑπὸ ἀβεβαίου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δικαιολογημένου φόβου, ἔτρεξα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου καὶ ἠθέλησα νὰ τὴν ἀνοιξῶ, νὰ προσκαλέσω τινὰ, ἴσως, ἀλλ' ἡ ὠρραία δούλη, ταχεῖα ὡς ἡ φοβουμένη ἔλαφος, ἔτρεξεν, ἔλαβε τὰς χεῖράς μου καὶ μοὶ λέγει :

« — Σταματήσατε, Δικράν, σταματήσατέ !!! τί πηγαίνετε νὰ κάμετε ; δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε ;

» — Μὰ τὸν οὐρανὸν δὲν γνωρίζω ποία εἶσθε ! Εἶσθε γυνὴ

ἡ θεία ὑπαρξίς, ἄγγελος τοῦ παρκαδέσου. καταβάς ἐκ τῶν οὐρανίων χωρῶν ἵνα ἀναμιχθῆς μεταξύ τῶν θνητῶν ;... Εἶνε ψεῦδος ! εἶνε ὄνειρον !...

» — Ὅχι ! ὄχι ! ! δὲν εἶνε ψεῦδος, δὲν εἶνε ὄνειρον. Συλλογισθῆτε, Δικράν, εἶμαι ἡ Ἐριέττα, ἡ ἐρωμένη τοῦ κυρίου μου Ριζά.

» Ἠννόησα τὰ πάντα.

» Πληγείς ὡς διὰ κτυπήματος κεραυνοῦ, ἐφαντάσθην διὰ μιᾶς τὴν λύσιν τῆς σκηνῆς, χωρὶς νὰ ὑποκριθῶ τὰς δυσχερείας καὶ τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεχον. Τὰ πλέον ἀντίθετα πάθη, ἡ ἐκπληξίς, ἡ ἀβεβαιότης, ἡ χαρὰ, ἡ λύπη, ὁ φόβος, ὁ πυριφλεγῆς ἔρωσ, ἔρωσ νέος, βίαιος, προσέβαλον αἴφνης τὴν δυστυχῆ μου καρδίαν. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν τόσων ἀντιθέτων παθῶν, ἡσθάνθην ἑαυτὸν καταβεβλημένον, ρίγος διέτρεξεν ὅλον τὸ σῶμά μου, τὰ γόνατά μου ἔτρεμον καὶ θὰ ἐπιπτον ἀναίσθητος, ἐὰν ἡ Ἐριέττα, περιπτύξασά με διὰ τῶν βραχιόνων της, δὲν μὲ ἔσυρε ταχέως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

» — Ἀγαπητὴ Δικράν, μοὶ λέγει, συμβεβηκὸς τόσον ἀπρόοπτον σὰς κατέπληξε, τὸ βλέπω, δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀποδώσω μομφήν, ἀφοῦ δὲν μ' ἐγνωρίζατε, δὲν μ' εἶχετε ἴδει ποτέ. Ἄλλ' ἐγὼ, Δικράν, σὰς ἔβλεπον ἀπὸ τὰς κιγκλίδας τῶν παρθύρων μου. Ὡ ! ἐκείνην τὴν ἡμέραν πῶς εἶχον... ἀλλ' ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἐδοκίμασα τότε... Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, σὰς ἠγάπησα... Ἡμέραν καὶ νύκτα, καθ' ἐκάστην στιγμήν, καθ' ἐκάστην ὥραν ἢ εἰκὼν σὰς παρουσιάζετο ἐνώπιόν μου ! Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἡ ἀνάμνησίς σας μὲ κατέλαβεν... Ἀχ ! δὲν ἐγνωρίζατε, ὡς ὅλος ὁ κόσμος, τὰς δυστυχίας καὶ τὰς λύπας μου. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ βλέμματά μου συνήνησαν τὰ ἰδικά σου, πόσαι ἀγρυπνίαι, πόσα δάκρυα ! Ὡ, ποσάκις ἡ καρδία μου ἔπαλλε !... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, Δικράν, σὲ λιχνίζω ἐπὶ τῶν γονάτων μου καὶ σὲ ἐναγκαλιζομαι... Θέσατε τὴν χεῖρά σας ἐπὶ τῆς καρδίας μου, καὶ θὰ ἴδητε ἐὰν κτυπᾷ ἰσχυρῶς... Ναί, δὲν ἔχει οὕτω ; Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἕκαστος κτύπος μοὶ ἐνθυμίζει τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν.

» Ἡ καρδία τῆς Ἐριέττης ἔπαλλε βιαίως ἐκστατικὸς καὶ πάντοτε πεφοβισμένος τῆ εἶπον :

» — Χανούμ, ὠραία Χανούμ ! Κίνδυνος διατρέχει τὴν ἰδικήν μου καὶ τὴν ἰδικὴν σας ζωὴν ! Ἐχάθημεν ἀμφότεροι, Ἐριέττα, ἐχάθημεν ! ! !

— » Ἐ! λοιπὸν ἠμπορεῖτε νὰ εἴπητε ὅτι ἡ ζωὴ ἀξίζει περισσότερο μιᾶς μόνης στιγμῆς εὐτυχίας ; Ἡ δυστυχὴς ἐπερίμενον τὴν ἡμέραν αὐτὴν μετ' ἀπέιρου ἐπιθυμίας, μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας ! ! Ἀ ! Δικράν, δὲν ὑπῆρξατε ποτὲ αἰχμάλωτος καὶ δὲν γνωρίζετε ποσῶς τί εἶνε ἡ δουλεία, ἡ ὁποία δεσμεύει τὸ σῶμά μας, εἶνε γλυκεῖα ; ἀλλ' ἐκείνη ἡ ὁποία προσβάλλει τὴν καρδίαν μας, τὴν θέλησίν μας, ὦ ! ἐκείνην δὲν δύναται τις νὰ τὴν ὑποφέρῃ. Ἐκείνην δὲν δύναται τις νὰ τὴν καταπῆ σιωπηλῶς ὡς τὴν ἄλλην. Ἀχ ! ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσον εἶνε σκληρὸν δι' ἐμὲ νὰ εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ λέγω συγχᾶ εἰς ἕνα ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπῶ : « Κύριε, ἡ δούλη σας σὰς ἀγαπᾷ, σὰς λατρεύει... » Ἐὰν ἐγνωρίζατε πόσον εἶνε σκληρὸν νὰ ἐναγκαλιζέτε, ὡς ἐναγκαλιζομαι ταύτην τὴν στιγμήν σας, ἕνα ἄνθρωπον ὅστις ἐναντιοῦται εἰς τὸν ἔρωτά σας ! ! Δικράν, ἡ δουλεία αὕτη τῆς καρδίας δὲν δύνα-

ται νὰ παρκαθῆ, διότι εἶνε χιλιάκις σκληρότερον τοῦ θανάτου !

» Ἐπὶ στιγμήν δὲν ἤκουε τις εἰμὴ στεναγμούς.

» Αἴφνης ὡς ἐὰν λυπηρὰ ἰδέα ἐγεννήθη εἰς τὸ πνεῦμά της ἀφῆκε νὰ πέσωσιν οἱ βραχιόνες της.

» — Δικράν, λέγει αὕτη διὰ λιποψυχούσας φωνῆς, θυσιάζω τὴν ψυχὴν μου διὰ μίαν στιγμήν εὐτυχίας, ἀλλὰ ἐν δυνάμει νὰ πιστεύσω ὅτι αἱ ἰδέαι σας περὶ θυσιῶν συνταυτίζονται.

Ὁ ἔρωσ σας πρὸς ἐμὲ θὰ διαφέρῃ πολὺ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι δι' ὑμᾶς. Ὡ ! ναί, ἴσως εἶνε διάφορος. Ποῖος γνωρίζει ; ἴσως ἡ ζωὴ σας εἶνε προσφιλές καὶ τότε θὰ γείνω ὁ δῆμιός σας, ἐγὼ ἡ Ἐριέττα... Ὡ ! ὄχι ! ὄχι ! σας ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν θὰ σὰς ζητήσω τόσῳ σκληρὰν θυσίαν, ἡ ὁποία σας λυπεῖ, ἴσως, Δικράν... ἐγὼ σας ὀμιλῶ... δεικνύω ἔρωτα τόσον βίαιον καὶ σεῖς !... δὲν μοὶ λέγετε... οὔτε μίαν λέξιν ἀγάπης.

» Ἄλλ' ὄχι, φύγετε ! διὰ νὰ ἀποφύγετε τὴν δυστυχίαν σας. Ἐχετε τὸν καιρὸν ἀκόμη, φύγετε καὶ ἀποθνήσκω μόνη, διότι δὲν φοβοῦμαι ν' ἀποθάνω ἐγὼ ! ! !

» Ἐκ τῶν βλεφάρων της ἔτρεξαν δάκρυα ὡς ὁ ἀδάμας, δάκρυα καθαρὰ ὡς ὁ καθαρώτερος κρύσταλλος. Πόσον ἦτο ὠραία ἐκ τῆς ἡδυπαθείας, πόσον ἦτο ὑψηλὴ μετὰ τὴν λύπην της καὶ τὰ δάκρυά της ! Ἡ ὠραιότης ἐκείνη μοὶ κατέφερεν εἰς τὴν καρδίαν κτύπημα ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀποφασίζουν πάντοτε τὴν νίκην.

» Ἄλλως τε ἤμην ἐκτός ἐαυτοῦ, κατατηκόμενος, δὲν γνωρίζω ἀπὸ ποῖαν διάπυρον φλόγα, τὴν ὁποίαν ἡ φυσικὴ μου ἀδυναμία δὲν ἠδυνήθη νὰ δικαιολογήσῃ.

» — Ἐριέττα, κράζω μανιώδης, ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ σας ἴδῃ καὶ νὰ μὴ σας ἀγαπήσῃ ; Ποῖος θνητὸς δὲν θὰ ἐπιπτεν εἰς τοὺς πόδας σας ; Ποῖος δὲν θὰ ἐφιλοδόξει τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς σας ; Ἐριέττα, μὴ μὲ νομίσετε ἀγενῆ... Φείσθητί μου, μὴ μὲ περιφρονεῖτε, διότι ὅπως καὶ σεῖς, ἔχω καρδίαν ἡ ὁποία δὲν ὑπολογίζει τὴν ζωὴν, ἀλλὰ τὴν εὐτυχίαν... Ὡ ! ναί, φιλάττη Χανούμ, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης δὲν ὀπισθοδρομῶ οὔτε ἐνώπιον τοῦ κινδύνου, οὔτε ἐνώπιον τοῦ θανάτου... Πλησίον ὑμῶν, ἄγγελε τοῦ οὐρανοῦ, μοὶ φαίνεται ὅτι ἰσχύς ἀνωτέρα διασκεδάζει τοὺς φόβους μου... Ὅποια εὐτυχία νὰ σας ἴδω, νὰ σας ὀμιλήσω, νὰ σας γνωρίσω, νὰ μάθω τέλος ὅτι οὐρανία θεὰ, ὅπως σεῖς, μὲ ἀγαπᾷ διὰ τόσῳ διαπύρου ἔρωτος. Ἀχ καὶ ὁ σκληρότερος θὰ ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς τόσῳ μεγάλῃν εὐτυχίαν ;

» Ἐκπληκτος ἐρρίφθην εἰς τοὺς πόδας τῆς ὠραίας δούλης καὶ ἤρπασα τὰς χεῖράς της διὰ νὰ τὰς φέρω εἰς τὰ πυριφλεγῆ χεῖλη μου...

» Ἐκτοτε κατέστην ὁ δούλος τῆς δούλης.

» Ἡ Ἐριέττα ἔμεινεν ἐπ' ἀρκετὸν διάστημα σιωπηλὴ καὶ λυπηρὰ καὶ ὅταν ἔχυνε ἄφθονα δάκρυα, ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεκουρίζετο.

» — Δικράν, μοὶ λέγει, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτικά δάκρυα χύνονται δι' ὑμᾶς ! Δι' ὑμᾶς ἀνέχομαι τόσον χρόνον τὰς οὐνάς, καὶ δι' ὑμᾶς τέλος γίνομαι ἀπιστος. Ὡ ! ὅλοι αἱ θυσίαι αὐταὶ εἶνε μηδέν, ἀφοῦ ἀνταποκρίνεσθε εἰς τὸν ἔρωτά μου».

I'

Ὁ Δικράν ἐξηκολούθησεν :

« Ὁ οὐρανός, ὁ πάντοτε ἀπέραντος, ἦτο σκοτεινὸς καὶ συν-

νεφώδης. Ἡ νύξ εἶχε σκεπάσει τὴν γῆν διὰ τοῦ σκοτεινοτέρου τῆς μανθῦου. Εἰς τὸν οὐρανὸν οὔτε σελήνη, οὔτε ἀστέρες· ἀλλ' ἄνεμος τόσον βίαιος καὶ ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ὥστε νὰ διασκορπίσῃ τὰ συσσωρευμένα νέφη, καὶ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν γαλανότητά του. Ἐκ τῆς θαλάσσης τὰ κύματα, κυλιόμενα ἐπὶ τῆς μαύρης ἐπιφανείας των, ἤρχοντο ἀκαταπαύστως νὰ θραυσθῶσι μετὰ πατάγου ἐπὶ τῶν στερεῶν θεμελίων τῆς κατοικίας τῆς Ἐριέττης. Ὁ ὑπόκοφος καὶ μονότονος μυκηθμός των εἶχε τι ἀπαίσιον, τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ εὑρίσκηται εἰς ἀρμονίαν μετὰ τοῦ ὀξέως συριγμοῦ τοῦ ἀνέμου.

» Ἐπὶ τῆς θαλάσσης οὐδὲν πλοῖον ἐφαίνετο.

» Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δούλης, οὐδεὶς ὑπῆρέτης ἦτο ἀγρυπνος, ἀλλ' εἰς τὸν κῆπον καὶ ἀπέναντι τοῦ διαμερίσματος τῆς Ἐριέττας ἄνθρωπός τις, ὅστις δὲν ἦτο ὑπῆρέτης, στηριζόμενος ἐπὶ δένδρου μόνος καὶ ἀνήσυχος μετὰ τὴν λύσσαν εἰς τὴν καρδίαν ἴσως ἐπηγρύπνει...

» Ἦτο ὁ Ριζὰ βέης... Ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἀποστολῆς του ταχύτερον ἢ ὅσον ἠλπίζεν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου καὶ βλέπων φῶς εἰς τὸ χαρμίον του εἰς τόσῃ προκεχωρημένην ὥραν τῆς νυκτός, ἀπεμάκρυνε τὸν ὑπῆρέτην του, εἶτα μόνος ἐν σιγῇ, ἐθύθισε τὸ ἐταστικὸν βλέμμα του διὰ τῶν ἄνευ παραπετάσμάτων παραθύρων.

» Αἰφνης ὡς ὁ λέων τοῦ ὁποίου ἔρχονται νὰ ἀρπάξωσι τὴν σύντροφόν του, ὁ Ριζὰ ἐπλήγη εἰς τὴν καρδίαν ἀνίσχυρος ὀργῇ τὸν κατέλαβε καὶ ἐκβάλλει ἐκ τοῦ βήθους τοῦ στήθους του φοβεροὺς στεναγμούς. Τὰ βιαιότερα πάθη τὸν ταράττουσι. Ὁπλισμένος διὰ τῆς σπάθης του, τρέχει εἰς τὴν οἰκίαν μανιώδης ὡς ἄγριον θηρίον.

» Τὸ σκότος τῆς νυκτός ἦτο τόσον πολὺ, ὥστε ὁ βέης ἐκτύπησε σφοδρῶς ἐπὶ τοῦ δένδρου, αἰ δὲ κνημὶ τοῦ ἐκαμψήσαν καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.

» Ἡ ἀναπνοή του τότε κατέστη ταχεῖα, καὶ ἐκ τῆς λύσσης ἔρριψε μακρὰν τὴν σπάθην του μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε κατὰ τὴν πτώσιν τῆς ἐνεπήχθη βαθέως εἰς τὴν γῆν.

» Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ Ριζὰ ἐκτύπησε τὸ καίον μέτωπόν του καὶ ὠρκίσθη ὄρκον φοβερὸν ἐπὶ τοῦ πανίσχυρου Θεοῦ νὰ ἐκδικηθῇ.

» Ὁ ἀδυσώπητος Αἰγύπτιος, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία κατέστη βέλουρὰ καὶ τρομερά, εἰσῆλθεν εἰς τὸ κονάκιον. Τὸ πρῶν παρουσιάσθη ἐνώπιόν του. "Ἥμην μελαγχολικὸς καὶ καταβεβλημένος.

» — Δικράν, μοὶ λέγει ὁ βέης μετὰ προσποιητῆς ἡρεμίας, εἶσαι ὁ τραπεζίτης μου, ἐὰν σοῦ ζητήσω ἑκατὸν ἢ χίλια βιβλία καὶ μοὶ τὰ φέρῃς ὀφείλω νὰ σοῦ πληρώσω τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν, καὶ τότε θὰ λέγωμαι τίμιος.

» — Μάλιστα, κύριε.

» — Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐγὼ ἢ ἄλλος τις σοὶ ἀρπάξει τὴν ποσότητα αὐτὴν, ἐὰν ἀνακαλύψῃς τὸν αὐτουργὸν τοῦ δόλου, δὲν εἶνε δίκαιον νὰ τοῦ ζητήσῃς τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀρπαχθέντος χρήματος;

» — Δίκαιον, κύριε.

» — Σὲ προσβάλλει τις καὶ φέρεις ἐπὶ τῶν πλευρῶν κτύπημα μαχίρας, τὸ ὅποιον σοὶ ἀφαιρῆ τὴν ζωὴν, πρέπει νὰ ἀπαιτήσῃς αἷμα ἀντὶ αἵματος;

» — Ἀναμφιβόλως, κύριε, τὸ αἷμα ἐκδικεῖται διὰ τοῦ αἵματος.

» — Κλωῶς, ἐὰν πρέπει νὰ ἀπαιτήσῃ τις αἷμα ἀντὶ αἵματος, ἐὰν πρέπει νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐδανείσθη, ἐὰν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ὅ,τι ἠρπάχθη, ἐὰν ὅλα ταῦτα, τέλος, εἶνε δίκαια καὶ λογικά, εὑρίσκομαι ἐν τῷ δικαίῳ μου. Λέγει διὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ ἀπομάσσων διὰ τῆς χειρὸς τὸν ἰδρωτὰ τοῦ μετώπου του, εὑρίσκομαι ἐν τῷ δικαίῳ μου νὰ ζητήσω ἐκδίκησιν δι' ἀμάρτημά τι... ποῖαν ἐκδίκησιν πρέπει, Δικράν, νὰ λάβω, ὁμίλει!

» — Χάριν, κύριε!

» — Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχεις ἀφελῆ καὶ ἐνάρετον γυναῖκα, τὴν ὅποιαν ἀγαπᾷς ὡς τὴν ζωὴν σου, ὡς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου. Τί θὰ ἔκαμνες εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος περιβεβλημένος ὑπὸ ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης καὶ ἐκτιμήσεως, θὰ ἐτόλμα ν' ἀποτρέψῃ τὴν γυναῖκα αὐτὴν ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς καὶ νὰ τὴν ἀπατήσῃ, νὰ τὴν διαφθεῖρῃ; Τί θὰ τοῦ ἔκαμνες Δικράν;

» — Κύριε, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὑπῆρέτου σας εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν σας, ἀνέκραξα ριφθὲς εἰς τοὺς πόδας του.

» Ἄλλ' ὁ Ριζὰ μ' ἀπόθθησε λέγων:

» — Ὅχι, Δικράν... ὄχι! ἀπομακρυνεσαι τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας, τὴν ὅποιαν ὑπογορεύει ἡ συνδιάλεξις αὕτη, διατί νὰ σὲ σφάξω; Δὲν ἔχυσες αἷμα. Ἐὰν τιμωρηθῆς διὰ θανάτου, τοῦτο θὰ εἶνε πολὺ ἀπλοῦν. Ἄπαξ ἡ κεφαλὴ χωρισθῇ τοῦ σώματος, δὲν θὰ αἰσθάνεσαι πλέον οὐδὲν καὶ ὁ θάνατος δὲν θὰ εἶνε ἐκδίκησις εἰς τὰς θλίψεις, τὰς ὁποίας θὰ δοκιμάσῃς καθ' ὅλην σου τὴν ζωὴν. Ὅχι! ὄχι! Δικράν, εἶσαι ἐλεύθερος, δὲν θέλω τὸν θάνατόν σου.

» Ὁ Ριζὰ ἔλεγε πάντα ταῦτα διὰ φοβῆς καὶ ἀπειλητικῆς φωνῆς. Οἱ πλήρεις μανίας ὀφθαλμοὶ του ὁμοιάζον με κεραυνόν, κατ' ἐκείνην πρὸ πάντων τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ἐζήτηε διὰ τελευταίαν φοράν ἐκδίκησιν.

» Τὸ πρόσωπόν του ἦτο φρικῶδες. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ τὸν ἐπεσκέψθη ἐν ἀπάσῃ τῇ βδελυγμίᾳ καὶ τῇ ἀγριότητι του. Ἐξῆλθεν τοῦ δωματίου τοῦ βέης. Εἶχον ἀπομακρυνθῆ μόλις βήματά τινα, ὅτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ γυναῖκά τινα μελαγχολικὴν, χύνουσαν ἄφθονα δάκρυα.

» Εἰς τὴν θέαν ἐκείνην, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐσκοτίσθησαν καὶ ἔπεσα ἀνάσθητος. Ἐκείνην, τὴν ὅποιαν εἶδον, ἦτο ἡ ἀτυχῆς μου σύζυγος, ἡ Σοφία.

» Ἠννόησα τότε ὅλον τὸ ὄψος τῶν ἀπειλῶν τοῦ Ριζὰ. Ὁ Ριζὰ δὲν εἶχεν εἰσέτι καταβροχθίσει τὴν λείαν του, ἀλλ' εἶχεν ἐγείρει ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὄνυχας του τοῦτο συνέβαιεν ἐνώπιον τῆς δυστυχῆς συζύγου μου.

» Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βέη με ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν μου.

ΙΑ'

» Ἐννέα μῆνες παρήλθον, προσέθηκεν ὁ Δικράν. Ἡ αὐγὴ τολμᾷ μόλις νὰ διακυβεύσῃ τὰς πρώτας τῆς ἀκτίνας ἐπὶ τῆς κοιμωμένης εἰσέτι φύσεως.

» Ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Φενέρ-Μπαζέ ἄλιεὺς προχωρεῖ πρὸς τὴν καλύβην του...

» Προχωρεῖ καὶ παρατηρεῖ δύο πτώματα ἐπὶ τῆς ἄμμου...

» Ἦσαν τὰ πτώματα γυναικῶν κεκαλυμμένων δι' ἐντα-

ταφίων, τῶν ὁποίων ἡ καθαρότης ἐμαρτύρει εὐμάρειαν.

» Ἐκάστη ἐξ αὐτῶν σφίγγει ἐπὶ τῆς παγωμένης καρδίας τῆς ἐν τέκνον.

» Οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ θάλασσα φαίνονται ὅτι ἐπηγρύπνου ἐξ αἵτου ἐπὶ τῶν δύο τούτων ἀθῶων ὄρφανῶν, τὰ ὁποῖα ἐκοιμῶντο ἡσύχως καὶ βλέπων τις αὐτὰ θὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἤθελον νὰ ταράξωσι τὸν αἰώνιον ὕπνον τῶν μητέρων τῶν.

» Ἡ πένθιμος αὐτῆ εἰκὼν συγκινεῖ τὴν καρδίαν τοῦ ἀλιέως. Πλησιάζει μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπιτύχη ἀποκάλυψιν ἢ ἐνδείξιν τινα τῶν ἄνευ ζωῆς ταλαιπώρων ἐκείνων γυναικῶν. Δὲν φέρουσι καμμίαν ἀπόδειξιν τῆς φρικώδους δυστυχίας, τῆς ὁποίας ὑπῆρξαν θύματα. Ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ στήθεος ἑνὸς τῶν παιδίων ὑπῆρχεν ἐσφραγισμένος χάρτης καὶ ἐπὶ τοῦ λοιποῦ ἀμφοτέρων δύο ἡμισέληνα σχήματα.

» Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀνεγινώσκετο.

«ΠΑΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ»

» Καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου :

«ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΗΣ ΕΡΙΕΤΤΑΣ»

Εἰς τὰς ἐνδείξεις ταύτας ὁ ἀλιεὺς πείθεται ὅτι αἱ μητέρες καὶ τὰ τέκνα εἶνε χριστιαναί. Τρέχει πρὸς ἐμέ, εἰς τὸ Καθὶ Κίσιμι ὅπου διέμενον τότε, μοὶ ἐγχειρίζει τὸν ἐσφραγισμένον χάρτην καὶ ζητεῖ νὰ μοὶ ἐπισύρῃ τὴν συμπαθειαν διὰ τὰ νεαρὰ ὄρφανά.

» Τρέχω ἐπὶ τόπου, καὶ ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν πτωμάτων ἀνεγνώρισα τὴν Ἐριέτταν καὶ τὴν Σοφίαν. Ἡ λύπη μου ἦτο τόσοσιν ζωηρά, ὥστε ἔπessa λιπόθυμος, ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου ἐπανελθὼν εἰς ἑαυτὸν ἐγονυπέτησα πλησίον τῶν πτωμάτων καὶ ἐδεήθην... Ἡ προσευχὴ ἐνεθάρρυνε τὴν ψυχὴν μου. Ἡσθάνθην τὸν ἑαυτὸν μου εἰς καλὴν κατάστασιν, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀλιέως ἔθαψα τὰ πτώματα τῶν ἀτυχῶν, ἀκριβῶς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅπου μετὰ τινα χρόνον ἔκτισα τὴν διαμανθὴν μου, ὅπως ἀναπολῶ καθ' ἑκάστην προσφιλεστάτας, ἂν καὶ λίαν λυπηράς, ἀναμνήσεις.

» Τὰ δύο τέκνα τὰ ἐθάπτισα καὶ εἰς μὲν τὸ ἓν, τὸν υἱὸν τοῦ Ριζᾶ καὶ τῆς Σοφίας, ἔδωκα τὸ ὄνομα Κοσρῶφ· εἰς τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ὠμοίαζε ὑπερβολικὰ τῆς Ἐριέττας, τὸ ὄνομα Μακρουή».

Τὰ λοιπὰ ἐννοοῦνται !...

Ὁ ἀτυχὴς Δικράν ἀπέστειλε τὸν Κοσρῶφ εἰς Αἴγυπτον πλησίον ἑνὸς τῶν φίλων του καὶ γνωρίζομεν πᾶν ὅ,τι ὁ νεανίας οὗτος ὑπέφερεν.

Ὡς πρὸς τὴν Μακρουήν, τὴν μόνην του ἀγάπην, τὴν παρηγορίαν του, τὴν χαρὰν του, τὴν ἐφύλαξε πλησίον του, ἵνα ὠφεληθῇ ἐξ αὐτοῦ τελείαν ἐκπαίδευσιν καὶ ἐξαιρέτον σπουδὴν. Ὁ Δικράν εἶχεν ἀποπερατώσει τὴν διήγησίν του, ἢ κάλλιον, τὴν ἀποκάλυψιν του, συγχάκις διακοπτόμενος ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ τῶν δακρῶν. Κρύψας τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν χειρῶν ἔμεινε σιωπηλὸς ἐπὶ τινας στιγμὰς καὶ εἶτα ἀνέπνευσεν ἐλευθεριώτερον ὑψώσας τὴν κεφαλὴν. Ἐκλάυσε καὶ οἱ κλαυθμοὶ τοῦ ἐπέφερον τὴν γαλήνην, τὸν ἀνεκούφισαν ἴσως, ἀλλ' ἡ προσποιητὴ αὐτῆ γαλήνη ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς καὶ καταβεβλημένης μορφῆς του ὠμοίαζε πρὸς τὴν γαλήνην τῆς φύσεως ἐν καιρῷ συννεφώδει, ὅστις εἶνε ὁ πρόδρομος βιαιᾶς καταλιγίδος.

— Τέκνα μου, τοῖς λέγει τονίζων ἰσχυρότερον τὴν ἀδύνατον φωνὴν του, μοὶ μένει εἰσέτι ἐν τελευταῖον καθήκον νὰ ἐκπληρώσω καὶ ἀφοῦ ἐξοφλήσω, θὰ δυναμῶ νὰ εἶπω : Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ, τὸ πᾶν ἐπληρώθη, ἄς γίνῃ ἡ θέλησίς σου.

Καὶ λέγων τὰς λέξεις ταύτας ἐπλησίασε ἐν τῷ μέσῳ τῆς παρόδου ἐνθα ἦτο φκοδομημένος ὁ βωμός, καὶ ἀπέσυρεν ἐκεῖθεν χάρτην κεκρυμμένον ὑπὸ τὸν λίθον.

Αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης εἰσέδουον ἤδη διὰ τῶν κλαδῶν τῶν δένδρων. Ὁ ἀργυροῦς δίσκος τῆς ἐφαίνετο εἰς τὸ ὕψος τοῦ κυανοῦ θόλου χύνων ἐπὶ τῶν τάφων κύματα φωτός.

Ὁ Δικράν ἀνέγνωσε τότε, δι' ἡρέμου φωνῆς τὰ ἀκόλουθα, εἰς ἃ ἀπέδιδε χαρακτῆρα ὑψηλότερον καὶ φεβερώτερον εἰσέτι ἢ τρέμουσα φωνὴ τοῦ γέροντος, ἡ ἱερά σιωπὴ τοῦ κοιμητηρίου, τὸ μυστήριον τῆς νυκτός καὶ ἡ δυστυχία τῶν ἐν δακρυῖσι νεαρῶν ἀκροατῶν.

«Τελευταῖαι θέλησεις τῆς Ἐριέττας».

» Ὅταν τὸ θανατηφόρον δηλητήριον ἐνεργήσῃ καὶ ἐκδικητικῶς διεισδύων εἰς τὰς φλέβας μου διατρέξῃ βραδέως τὸ σῶμα μου, — ὅταν τὸ θανατηφόρον δηλητήριον βυθισεῖ τὰς αἰσθήσεις μου πάσας εἰς τρομερὰν νάρκην πρὸ τοῦ μοὶ ἀρπάσει διὰ παντός τὴν ζωὴν, θὰ γνωρίζω, Δικράν, εἰς ποίαν φρικώδη τύχην θὰ εἶμαι προσωρισμένη εἰσέτι ὑπὸ τοῦ σκληροῦ Ριζᾶ ; Ἄλλ' ἐάν, τυχαίως, εὔρητε τὸ πτώμα μου, θὰ θαψήτε αὐτὸ κατὰ τὸ Ὀρθόδοξον δόγμα, καὶ θὰ δεηθῆτε ὑπὲρ ἐμοῦ !

» Μαθετέ, Δικράν, ὅτι ἐγεννήθην ὀρθόδοξος, καὶ ὅτι ἀποθνήσκω ὀρθόδοξος !

» Δικράν, σὰς κληροδοτῶ ἱεράν παρακαταθήκην, εἶνε αὐτῆ ἡ μόνη καὶ προσφιλέας μας θυγάτηρ, ἣν θὰ ζητήσητε πανταχοῦ, χωρὶς νὰ φεισθῆτε κόπον καὶ μόχθων.

» Ἡ ὁμοιότης τῶν χαρακτῆρων τῆς μετὰ τῶν τῆς ἀτυχῶς μητρὸς τῆς θὰ σὰς ὀδηγήσῃ εἰς τὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου ἀναζητήσεις. Σώσατε ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ διωκτοῦ μας τὸ φιλιτατον τοῦτο τέκνον καὶ ἐπαγρυπνήτε ὅπως δεχθῆ τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν.

» Δυστυχῆς τέκνον ! κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ὀδύων μου, ὁ ἀνοικτίμων δῆμιος σὲ ἄφησε τρεῖς μόνον ἡμέρας εἰς τοὺς βραχίονάς μου ! ! ! Ὡ ! τότε, ποσάκις σὲ ἐθλιψα ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ποσάκις σὲ ἐκούρασε διὰ θωπειῶν ἢ ἤδη νεκρὰ μήτηρ σου. Ποσάκις εἶπον, ἀλλὰ δὲν με ἠννόεις ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς σου ἡλικίας : « Ἐὰν ὁ Θεὸς σὲ εὐσπλαγχνισθῇ καὶ σὲ ἀποδώσῃ εἰς τὸν πατέρα σου, ὦ ! τότε τὸ ἀμάρτημά μου νομίζω, ὅτι θὰ μοὶ συγχωρηθῇ ! τότε ἡ ψυχὴ μου θὰ πετάξῃ γαλήνιος εἰς τοὺς πόδας τοῦ Δημιουργοῦ ! ! ! »

» Μακρουή ! εἶνε τὸ ὄνομα, ὅπερ ἐπιθυμῶ νὰ φέρῃ, θὰ τηρήσῃ τὴν τελευταίαν θέλησίν μου, Δικράν :

1 Ἐν τῇ ἄρμενικῇ διαλέκτῳ σημαίνει καθαρὸς.

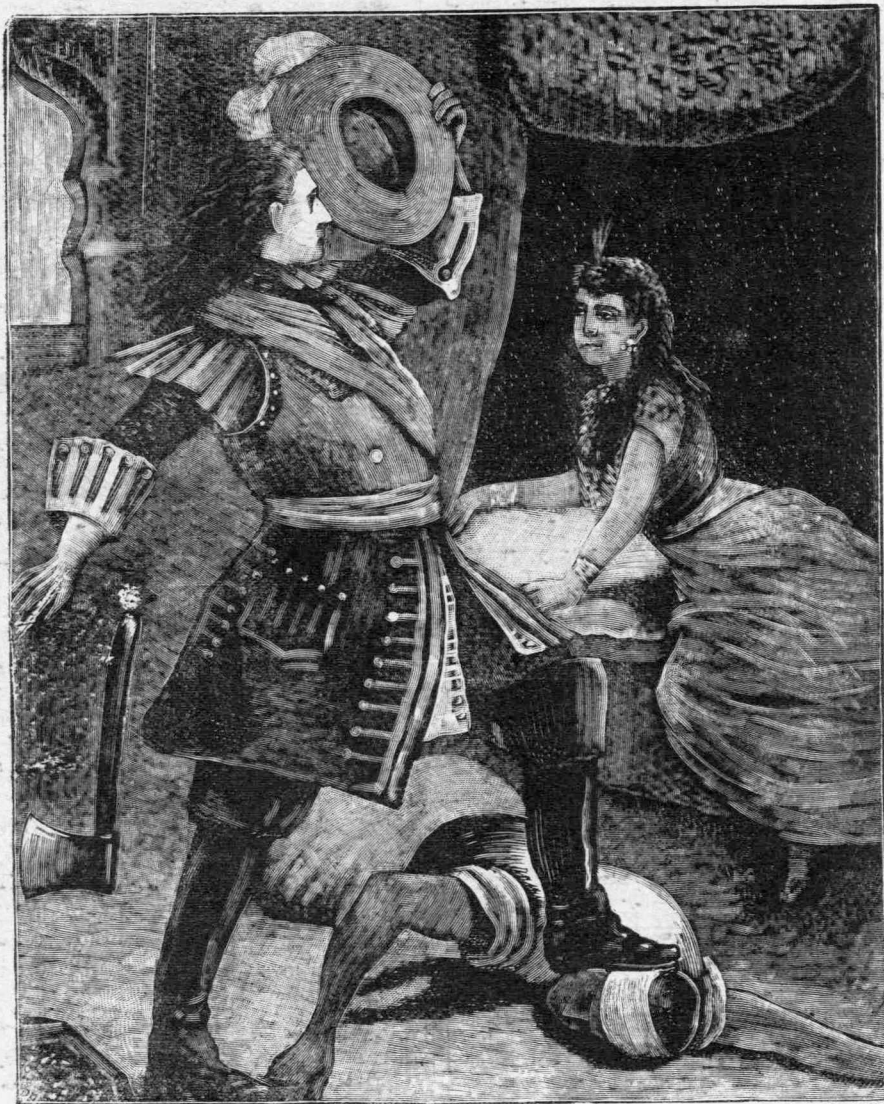
[Ἐν τοῦ Γαλλικοῦ].

*

[Ἐπεταί συνέχεια].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

— Μὴ φοβῆσαι, μὴ τρέμῃς.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἠσθάνθη φοβεράν συντριβὴν καρδίας ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Φλαβιανοῦ καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι διήλθεν ἐγγὺς τῆς εὐδαιμονίας καὶ ὅτι αὐτὸς τὴν κατέστρεψε.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε ὅμως, εἶπεν ἀκόμη, νὰ ὑπάγω νὰ ὑποβάλω τὰ σεβάσματά μου εἰς Παρισίους εἰς τὴν θείαν σας καὶ εἰς τὸν θεῖόν σας;

— Ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐμποδίσω, προκειμένου ὅμως νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ἄλλοτε ἡμῶν οἰκειότητα, μὴ τὸ ἐλπίζετε, διότι δὲν θὰ δυναθῶ αὐτὸ θὰ ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

Καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα μετ' ἐνεργητικότητος, ἐνῶ τὰ τὰ δάκρυα ἔρρεον ὡς μαργαρίται ἀπὸ τῶν μακρῶν βλεφάρων τῆς,

— Ποτέ, εἶπε, ποτέ!

Ἡ συγκίνησις τοῦ Λαφρεσάνζ ὄλονεν ἠϋξανε.

— Γνωρίζω ὅτι εἴσθε βεβαίως εὐτυχῆς, ἐπανελάθε καὶ πάλιν ἡ Βέρθα, γνωρίζω τὰ πάντα! Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουσι δεσμοὶ τοὺς ὁποίους δὲν δύνασθε νὰ συντρίψετε· ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶνε πολὺ ὡραία, πολὺ νεῦμων, καὶ με' μίαν λέξιν εἶνε βεβασία ὅτι ἐνέπνευσε διαρκῆ ἔρωτα. Ἀγαπᾶτέ την, εὐδαιμονεῖτε, αὐτὸς εἶνε ὁ προσφιλέστερος πόθος μου.

Καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως ἠμιλοῦσα καθ' ἑαυτήν :

— Μὲ τὸν ἑαυτὸν μου μόνον πρέπει νὰ θυμόνω, διότι δὲν κατώρθωσα νὰ καταστῶ ἀξίας ἀγάπης.

Καὶ ἐνῶ ὁ Λαφρεσάνζ διέμενον ἐκεῖ ἐμβρόντητος, ἡ Βέρθα δὲ Κερμόρ ἐχαιρέτισεν αὐτὸν κινήσασα τὴν κεφαλὴν καὶ εἶτα ἀπεμακρύνθη ἐσπευσμένως, διότι ἐπνίγετο ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ διετέλει ἐν ἀπελπισμῶ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ αὐτούς, ἀλλὰ τοὺς ἐφάνερονεν...

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἐπειράθη νὰ τὴν ἀναχαιτίσῃ, πρὸς τί τάχα ; Καὶ ἂν ἔτι ἔστεργεν ἡ Βέρθα νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐπιρρκίαν, καὶ ἂν ἔτι ἐξήλειφε πάντα ἀπὸ τῆς καρδίας της, θὰ ἠδύνατο ἀρὰ γε αὐτός, ὁ ἀσθενὴς καὶ ἄπιστος, νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανίδῃ τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα :

Ἄλλὰ καὶ ἂν τὸ ὑπέσχετο, θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τηρήσῃ τὸν ὄρκον του ;

Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ γόησσα θὰ ἐκυρίευσεν αὐτὸν εἰς τὸ πρῶτον σύνθημα, ἐγνώριζεν ὅτι δὲν εἶχε ποσῶς τὸ θάρρος νὰ τῇ ἀντιστη εὐθύς ὡς ἤθελε παρατηρήσει τὴν λάμψιν τῶν γοητευτικῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, καὶ περιαλγῶς κατέπεσεν ἐπὶ ἐδωλίου βυθισθεὶς εἰς τὰς πικροτάτας καὶ ἀπαρηγορήτους σκέψεις του, ὅτε ἀπέσπασεν αὐτὸν ἐξαίφνης ἡ φωνὴ τοῦ Φλαβιανού.

Ὁ σταθερὸς αὐτοῦ φίλος, ὁ τόσον εἰλικρινὴς, ὁ ἀδελφός του, εἶχε κτυπήσει αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου, εἰπὼν, γλυκεῖα τῇ φωνῇ :

— Αἶ, Λέον, ἐγκαταλείπεσαι, βλέπω, εἰς ζοφεράς καὶ λυπηράς σκέψεις !

Ὁ Λαφρεσάνζ ἤρπασε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ τῷ εἶπε μὲ ὑπόκωφον φωνήν :

— Φλαβιανέ, εἶμαι εἰς ἄκρον δυστυχῆς !

Ὁ Μωροά ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου πλησίον τοῦ φίλου αὐτοῦ.

— Τὸ γνωρίζω, ἀπεκρίθη, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μοὶ τὸ εἶπῃς διὰ νὰ βεβαιωθῶ περὶ αὐτοῦ. Εἶνε περιτταὶ αἱ ἀντεγκλήσεις, καὶ δὲν θὰ σοῦ λέγω κάθε στιγμὴν : « Πολλὰκις σὲ προειδοποίησα, ἔχε τα τώρα μὲ τὸν ἑαυτὸν σου ». Προσέβχλας ἀπαράμιλλον καρδίαν, χρυσὴν καρδίαν, ψυχὴν ἀγγελικὴν, καὶ τὸ ἔκαμες χάριν μιᾶς ἀθλίης !

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐταράχθη.

— Φλαβιανέ, σφάλλεις ! λησμονεῖς . . .

— Δὲν λησμονῶ τίποτε, καὶ δὲν θὰ λησμονήσω τίποτε, μείνε ἤσυχος περὶ τούτου· μὲ θεωρῆς ἀνίκανον νὰ ὑβρίσω καὶ νὰ συκοφαντήσω μίαν γυναῖκα, θὰ σοῦ ἀποδείξω δέ, μ' ἐννοεῖς ; θὰ σοῦ ἀποδείξω ὅτι εἶνε αἰσχρὸν πλάσμα !...

— Φλαβιανέ !...

— Ὅχι τώρα ! διότι εἶσαι ἀκόμη πολὺ μαγευμένος μ' αὐτήν... Ἄλλ' ὅταν σκεφθῶ ὅτι ἡ δεσποινὴς δὲ Κερμόρ, τὸ ἀπαράμιλλον αὐτὸ πλάσμα, σὲ ἠγάπα καὶ σὲ ἀγαπᾷ ἴσως ἀκόμη, ὅτι ἔχουσε δάκρυα καὶ ὅτι συνετρίθη ἡ καρδία της... Καὶ αὐτὸ διὰ ποῖον ! Ἄλλὰ τί λοιπὸν ἔχουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ τέρατα αὐτὰ αἱ γυναῖκες, ὥστε εἶνε ἱκανὰ δι' ἐνὸς βλέμματος νὰ μαγεύσωσι τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον θέλουσιν, ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐξέλεξαν ; . . . Ἄ ! ἀληθέστατος εἶνε ὁ μῦθος τοῦ χιτωνοῦ τοῦ Νέσσου ! Ὁ ἄνθρωπος εἰς κάθε βῆμα τοῦ βίου του προσκόπτει εἰς τὰς πέτρας.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐσκέπτετο καθόσον οἱ λόγοι τοῦ φίλου του, τοῦ χρηστοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, ἔθιγον τὴν καρδίαν του.

— Ναί, τῷ εἶπε, καλὰ λέγεις, σὲ γνωρίζω ἀρκετὰ καὶ σὲ

θεωρῶ ἀνίκανον νὰ συκοφαντήσης· λοιπὸν ἔχεις ἀποδείξεις, ποῖα εἶνε ;

— Δὲν εἶνε ἀκόμη ὁ καιρὸς των, μείνε ἤσυχος καὶ ὅταν σημάνῃ ἡ ὥρα, ἀπὸ αὐτὴν τὴν κυρίαν δὲ Γούγκα θὰ λάβω τὴν ὁμολογίαν ὅτι εἶνε . . . τέρας. Ἐὰν ἕως τότε... ἀλλ' ἄς μὴ παρατρέχωμεν. Καὶ ἂν θελήσης νὰ διακόψῃς πᾶσαν σχέσιν μετ' αὐτῆς, ἐγὼ θ' ἀντισταθῶ, διότι τὸ κακὸν ἔγεινε, καὶ ἡ δεσποινὴς δὲ Κερμόρ εἶνε ἤδη δυστυχῆς· ἀλλ' ἡ διάλυσις τῶν σχέσεων δὲν θὰ φέρῃ τίποτε καλόν... ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, ἄλλως τε καὶ δὲν θὰ γείνη, διότι γνωρίζω τὴν ἀδυναμίαν σου. Θὰ κατορθώσῃ ἐκείνη νὰ σοῦ ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε λευκὴ ὡς ἡ χιών καὶ σὺ θὰ τῆς πιστεύσης. Ἄλλ' ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶσαι ἐπὶ πλέον δυστυχῆς, ὀρκίσου ὅτι οὐτιδῆποτε καὶ ἂν συμβῇ, θὰ εἶμαι πάντοτε φίλος σου. Τὸ καταχθόνιον πλάσμα προσεπάθησε πολλὰκις... ἤδη κατώρθωσε νὰ σὲ κάμῃ νευρικὸν ἀπέναντι τοῦ ἀρχαίου φίλου σου... Μοὶ τὸ ὑπόσχεσαι, μ' ἐννοεῖς καλῶς ὅ,τιδῆποτε καὶ ἂν συμβῇ ! Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, καὶ ἐπιμένω ἐπίτηδες εἰς αὐτό, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη θὰ κινήσῃ πάντα λίθον διὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἐρίσωμεν πρὸς τοῦτο ἔχει συμφέρον μέγιστον. Ἐννοεῖ κάλλιστα ὅτι καταγινομαί νὰ τὴν ἀνακαλύψω, καὶ μόνον δὲν ὑποπτεύει μέχρι τίνος σημείου ἔφθασα καὶ ὅτι γνωρίζω ἂν ὄχι ὅλα τὰ μυστικά της, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὰ σπουδαιότατα καὶ βδελυρότατα... Ἀναχωροῦμεν τὸ ἑσπέρας αὐτό, προσπάθησε δὲ νὰ ἀποχωρίζεσαι ἀπὸ ἐμὲ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον εἰς Παρισίους. Ἄλλοτε συγκατοικοῦμεν, ἄς κάμωμεν τὸ ἴδιον καὶ σήμερον. ὦ ! δὲν θὰ ἐμποδίσω τὴν ἐλευθερίαν σου, ἐννοῶ ὁμῶς νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ, διότι, φίλε μου, δὲν ὑποπτεύεις τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διατρέχεις, καὶ εἰς ἐμὲ ἀπόκειται, ἐμὲ, τὸν πρεσβύτερόν σου, νὰ σὲ προστατεύσω !

Ὁ Λαφρεσάνζ σφόδρα συγκεκινημένος ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Φλαβιανού.

— Σοὶ τὸ ὀρκίζομαι, τῷ εἶπεν, ἐὰν δὲ μὲ ἴδῃς νευρικὸν, δύστροπον ἢ δύσθυμον, ὡς πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔλεγες, μὴ ὤσης τὴν ἐλαχίστην εἰς αὐτὸ σημασίαν, διότι γνωρίζεις ὅτι ἡ καρδία μου εἶνε ξένη, καὶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ, εἰλικρινῶς.

— Περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος, ἀνταπήνησεν ὁ Φλαβιανός προσηγῶς μειδιάσας. Ἀνάλαθε θάρρος, γενοῦ ἰσχυρὸς καὶ γενναῖος, ἔχε πάντοτε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ θριαμβεύσωμεν... Σὲ γνωρίζω, ναί, σὲ γνωρίζω καλῶς ! διέρχου κρίσιν ἀδυναμίας, προσβολὴν μεγάλης νευροπαθείας . . . Ἀμβλυωποῦσιν ὅσοι τοὺς φυσικῶς μόνον ἀσθενεῖς εἰκτεροῦσιν, ὅσους πάσχουσιν ἐξ ἀσθενειῶν, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἐγγίσῃ ὁ ἰατρός διὰ τῶν δακτύλων... Πολλὰκις ὁ ἄνθρωπος ὑποφέρει ψυχικῶς περισσότερον ἢ σωματικῶς, ἡ διαφορὰ μόνον εἶνε ὅτι δὲν εὐρέθη ἀκόμη ἰατρός διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν ψυχὴν.

— Εὐχαριστῶ, φίλτατε, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ, μ' ἐννοεῖς καλῶς.

— ὦ ! ἀλλὰ μὴ μὲ διακόπτεις, διότι δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη. Ναί, σὲ ἐννοῶ, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἐξαγάγω ταχέως ἀπὸ τοῦ βραχέθρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἔπεσες· ἐλύεσαι ὑπὸ δύο ρευμάτων, τοῦ ἐνὸς ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ἐτέρου κακοῦ, ὀνομάζονται δὲ τὰ ρεύματα αὐτὰ, ρεῦμα Γούγκα καὶ ρεῦμα Κερμόρ, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σοῦ εἶπω πῶς εἶνε τὸ καλόν. Λοιπὸν τὸ πρῶτον πρέπει νὰ τὸ καταστρέψωμεν. Καὶ ναί μὲν θὰ δυσκολευθῶμεν δι' αὐτό, ἀλλὰ θὰ τὸ κατορθώσωμεν. Ἀρκοῦν αὐτὰ

... ἄς ὑπάγωμεν νὰ ἐτοιμάσωμεν τὰς ἀποσκευάς μας καὶ παῦσε ἀπὸ τοῦ νὰ εἶσαι κατηγής...

Δὲν θὰ ἐγκαταλίπωμεν τοὺς προσφιλεῖς φίλους, οὕς θέλομεν ἀνεύρει ἅμα ἐπανελθόντας εἰς Παρισίους.

Προκειμένου περὶ τῆς βαρωνίδος, ἄγνωστον μὲν ἦν ἂν μετέστησε τὰς τηλεβολοστοιχίας τῆς, βέβαιον ὅμως ἦτο ὅτι ἐφάνητο παρλιθηθεῖσα πρὸς στιγμὴν ν' ἀποχωρήσῃ τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ ἀπὸ τοῦ φίλου τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροά, μάλιστα δὲ ἐφάνητο προσηγῆς πρὸς τοῦτον, μεθ' ὅλα τὰ ἐλαφρὰ σκώμματα καὶ τοὺς ὀξύχλους λόγους του, ὧν τὴν ἔννοιαν κατενόει ὑπέφερε δὲ πάντα ταῦτα ἄνευ δυσθυμίας ἢ μνησικαχίας, ζητοῦσα πᾶσαν εὐκαιρίαν νὰ προσεγγίσῃ τοὺς δύο φίλους, ἐνῶ αὕτη παρευρίσκατο ὡς τρίτη.

Ἀπὸ τῆς εἰς Παρισίους ἐπανόδου τῆς ἐξετίθετο συνεχῶς μετὰ τοῦ Λαφρεσάνζ, εἰς τὰ ὄμματα τοῦ δημοσίου, πορευομένη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ προσπαθοῦσα παντοιοτρόπως νὰ ἐκθέσῃ τὸν νεαρὸν δημοσιογράφον, οὗτος δὲ πάλιν παρεῖχεν ἑαυτὸν, φεῦ! προθύμως, περιπεσὼν αὐτῆς εἰς τὰ δίχτυα τῶν θελγῆτρων τῆς.

Καὶ ἐνεθυμῆτο μὲν τοὺς λόγους τοῦ Μωροά, καὶ τότε σκληρῶς ἐμέμφετο ἑαυτοῦ ἐπὶ τῇ ἀδυναμίᾳ του, ἀλλ' ἐγκατελείπετο εἰς τὴν φορὰν τοῦ παρισινοῦ κλύδωνος, τῆς πυρετώδους ταύτης ζωῆς, ἣτις οὐδὲ νὰ σκεφθῆ ἀφίνει τὸν ἄνθρωπον, μάλιστα δ' ὅταν πρόκειται νὰ μερισθῆ ἡ ζωὴ ἐν ὀλιγίσταις ὥραις ὑπὸ τῆς ἐργασίας καὶ ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, διότι ἀμφότεροι οἱ φίλοι ἐπανελάθον τὴν ἡμερησίαν ἐργασίαν ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ τῶν Δύο Κόσμων».

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά δὲν ὠμίλει πλέον πρὸς τὸν συνάδελφόν του περὶ τῆς κυρίας δὲ Γούγκα, οὐδὲ περὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμόρ.

Ἄμα τῇ εἰς Παρισίους ἐπανόδῳ τοῦ κυρίου Σιδωναί καὶ τῆς κυρίας αὐτοῦ μετὰ τῆς ἀνεψιάς των, οἱ δύο νέοι μετέβησαν εἰς τὴν ὁδὸν Κομαρτέν πρὸς ἐπίσκεψιν, ἐδεξιώσαντο δ' αὐτοὺς ἀνικταῖς μὲν ἀγκάλας ὁ θεῖος Φιλήμων καὶ ἡ Ἑλθίρα, ψυχρῶς δ' ἡ Βέρθα, ἣς τὸ θελκτικὸν πρόσωπον ἐγένετο ἰσχνὸν καὶ ὠχρόν.

— Ἀτυχῆς κόρη, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μωροά, ἀκόμη ὑποφέρεις. . . ἀλλὰ ὀρρίζομαι ὅτι θὰ σ' ἐκδικήσω. . .

Τὰ πράγματα λοιπὸν εἶχον ὡς καὶ πρὶν.

Ἐν τούτοις ὁ Φλαβιανὸς οἶς ἀπουσίασεν ἐκ Παρισίων.

— Θὰ ὑπάγω νὰ ἴδω ἕνα θεῖόν μου εἰς Μακοναί, εἶπε τῷ Λαφρεσάνζ, ὅστις καὶ κατὰ τὰς δύο φορὰς συνώδευσαν αὐτὸν μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῆς Λυῶνος.

Ἐκ τῆς συνεχείας τῆς διηγήσεως ταύτης θὰ μάθωμεν βεβαίως ἐὰν πράγματι εἰς Μακοναί μετέβαινε ὁ δημοσιογράφος. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι εἰς Παρισίους ἐπανῆλθεν εὐθυμώτατος, χαίρων καὶ φαινόμενος ὡς ἄνθρωπος ὅστις πλησιάζει νὰ διεξαγάγῃ ὑπόθεσιν τινα.

— Καὶ αἱ ἀποδείξεις σου; τῷ ἔλεγε πολλαῖς ὁ Λαφρεσάνζ.

— Μὴ ἀνησυχῆς, σοῦ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ σοῦ τὰς δώσω, καὶ γνωρίζεις ὅτι τηρῶ πάντοτε τὸν λόγον μου, μόνον σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ διαπράξῃς καμμίαν ἀνοησίαν μὲ τὴν ὠρχίαν Ἐριέτταν.

— ὦ! Φλαβιανέ, καὶ ἡμπορεῖς νὰ πιστεύσης;

— Δὲν πιστεύω τίποτε, μόνον φρονῶ ὅτι πολὺ θὰ δυσκολευεσάι νὰ κρατήσῃς τὴν γλῶσσάν σου, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη δὲν εἶνε ἐξ ἐκείνων, αἱ ὅσσαι ἀφίνουσιν τὸ θῦμα των, καὶ οἷοι θὰ σὲ ἐξανγκνάσῃ εἰς ἐκμυστηρεῖσεις.

Τοῦτο ἦτο ἀκριβές.

Ἡ βαρωνὶς μὲ τὴν δικβολικὴν αὐτῆς ἐπιτηδειότητα ὑπέβαλλε τὸν Λαφρεσάνζ, χωρὶς νὰ φαίνεται, εἰς πραγματικὴν ἀνάκρισιν, καὶ ὁ δεξιώτατος δὲ ἀνακριτῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῆ πλαγιώτερα, τεχνικώτερα καὶ πανουργώτερα μέσα, ὅπως κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ἐπιδιωκόμενον ἄς ἀποδώσωμεν ὅμως τῷ νέῳ τὴν δικαιοσύνην ταύτην, τοῦλάχιστον, ὅτι τὰ χεῖλη του ἦσαν κλειστά. Ἡ δὲ κ. δὲ Γούγκα ἀγανακτοῦσα ἐπανελάμβανε τὰς ἀποπείρας τῆς κατόπιν, ἔστω καὶ ἂν ἀπετύγχανον πᾶσαι.

Ὁ «Ταχυδρόμος» ἐμέλλε νὰ τεθῆ ὑπὸ τὰ πιεστήρια, ὁ Ζακεμαῖν εὐρίσκατο ἐν τῇ Βουλῇ, ὁ δὲ Λαφρεσάνζ, ὅστις ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ γραμματεῖος τῆς συντάξεως, ἦν ἐν τῷ τυπογραφείῳ, ὅτε τῶν ὑπαλλήλων τις προσελθὼν εἶπεν αὐτῷ:

— Κύριε Λαφρεσάνζ, μία νέα σὰς ζητεῖ.

Ὁ Λαφρεσάνζ παρηκολούθησε τὸν ὑπάλληλον εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον προωρισμένον διὰ τοὺς ἐπισκέπτας καὶ εὐρέθη κατὰ πρόσωπον τῆς Γερτρούδης Ἐρτσεν, ἣτις ἐπανελθοῦσα εἰς Παρισίους ἐξηκολούθει νὰ εἶνε θαλαμηπόλος τῆς βαρωνίδος. Ἡ καλὴ φίλη τοῦ Γαβριήλ Θούρνερ ἐκράτει ἐπιστολήν.

— Θὰ δώσετε ἀπάντησιν, κύριε Λέον; εἶπε μετ' οἰκειότητος πρὸς τὸν νέον, διότι ἡ κυρία εἶνε βικαστικὴ καὶ γνωρίζετε, δὲν εἶνε ἔτσι; ὅτι ὅταν εὐρίσκαται εἰς τὴν θέσιν αὐτήν, δὲν ἀγχαῖ νὰ περιμένῃ.

— Ναί, κορίτσι μου, ἀνταπήτησεν ὁ νέος, συντρίψας τὴν σφραγίδα, γνωρίζομεν ὅτι ἡ κυρία σου δὲν ἔχει διόλου ὑπομονήν.

«Φίλτατέ μου, ἔγραφεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, τὴν στιγμὴν ταύτην ἔλαθον εἰσιτήριον θεωρεῖον ἐκ τῆς ρωσικῆς πρεσβείας διὰ νὰ ἴδω τὸ ἔργμα τοῦ Σαρδού. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ φανῆτε ἐράσμιος ἔλθετε νὰ ὑπάγωμεν νὰ δειπνήσωμεν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ἰσογαίου τοῦ καφενεῖου Riche, διότι ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ δειπνήσω εἰς εἰσπολιεῖον. . . Ἀκολουθῶς θὰ τελειώσωμεν τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ θέατρον.

» Ὑμετέρα,

» Βαρωνὶς Ἐρριέττα δὲ Γούγκα.»

» Ὑ. Γ. Μὴ λείψετε νὰ πάρητε μαζὶ σὰς τὴν ἀρκουδά σας, τὸν ἐξαίρετον, ἐννοῶ, φίλον σας Μωροά, διότι ἄνευ αὐτοῦ θὰ εἴσθε κατηγής, καὶ ἐκεῖνος εἶνε τόσον διασκεδαστικός, μὲ ὅλας τὰς δυστροπίας του.»

— Στάσου, κορίτσι μου, εἶπεν ὁ Λέων, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν, ὁ Φλαβιανὸς εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ γραφεῖον νὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἐρωτήσω ἐὰν δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν ἐσπέραν του.

Ὁ Λαφρεσάνζ εἰσέδου εἰς ἕν δωμάτιον τῆς συντάξεως καὶ εὗρεν ἐκεῖ τὸν φίλον τοῦ Φλαβιανόν, ὅστις κατὰ τὴν ἐπαινετὴν αὐτοῦ συνήθειαν, τιλειώσας τὸ ἄρθρον του, ἦτο ἐξηπλωμένος νωχελῶς ἐπὶ ἀνακλίντρον καὶ ἐξηκολούθει καπνίζων. Ὁ Μωροά ἐρρέμβαζεν ἀπομονωμένος ἀπὸ τῶν συναδέλφων του, καὶ ζητῶν ἀείποτε τὴν λύσιν διαφόρων προβλημάτων, ἅτινα ἐσκότιζον τὸν νοῦν αὐτοῦ.

— Ἄ! ἦλθες, υπέλαβεν ἰδὼν τὸν φίλον του. τί! ἐπὶ ἤλθεν ὁ κύριος; διελύθη καμμία πλάξ; ἔχομεν νὰ γράψωμεν καμμίαν σπουδαίαν εἴδησιν εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν.

— Τίποτε δὲν συμβαίνει ἀπὸ αὐτά.

— Λοιπὸν ἄφες με ἡσυχον... τὴν τεμπελιάζω. ρεμβάζω, ἡσυχάζω! Μὲ τί δικαίωμα, σὲ παρακαλῶ, ἀπερίσκεπτε μου φίλε, ἔρχεσαι ἐδῶ πέρα νὰ διαταράξης τὴν ἡσυχίαν μου;

— Ἐλα, ἀνταπήντησεν ὁ Λαφρεσάνζ, εἰθισμένος εἰς πᾶσαν ὁρμὴν τοῦ Μωροῦ, ἄφες ὀλίγον τὴν νοηρότητά σου καὶ ἀποκρίσου.

— Ποτέ! εἰργάσθην ὅχι ὡς μαῦρος, διότι οἱ μαῦροι δὲν ἐργάζονται διόλου, καὶ αὐτὸ μάλιστα ἀποτελεῖ τὴν μόνην ὑπεροχὴν των ἐφ' ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ἀναγνωρίζω... εἰργάσθην ὡς δύο λευκοί, καὶ ἐγὼ συνεθίζω, ἀφοῦ ἐργασθῶ ν' ἀναπαύωμαι... ἀποκτηνοῦμαι, καὶ ἀπαγορεύεται νὰ μ' ἐνοχλῶσι... διότι ἐννοῶ τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἔρχεσαι. Μοῦ ἐπαρουσιάσθης μ' αὐτὸν τὸν γλυκὺν σου τρόπον διὰ νὰ σοῦ γράψω ὀλίγας γραμμὰς αἱ ὁποῖαι, φαίνεται, χρειάζονται ἀκόμη, ἀλλὰ βγάλε το ἀπὸ τὸν νοῦν σου! Καλλιτέρα νὰ μοῦ κόψης τὸ κεφάλι, παρά...

— Ἄφες τοὺς ἀστεϊσμούς, εἶπεν ὁ Λαφρεσάνζ, δὲν θέλω νὰ γράψης οὔτε γραμμὴν, ἢ ἑφημερίδα εἶνε ἑτοιμὸς καὶ ἐκτυπῶνται, ἄκουσε, ἂν θέλῃς, ἐάν δὲν μὲ πιστεύεις, τὸ πιστήριον προχωρεῖ.

— Καὶ κάμνει καλὰ, εἶπεν ὁ Μωροῦ τραγικῶς, διότι ἄλλως θὰ τὰ εἶχε μαζὴ μου.

— ὦ! πόσον εἶσαι ὀχληρὸς.

— Τ' ὁμολογῶ.

— Εἶς ἑλεύθερος ἀπόψε;

Ὁ Φλαβιανὸς ἔρριψε διὰ τοῦ μονύλου του βλέμμα σκωπτικόν.

— Ἐάν τὸ θέλῃς... Ἄλλὰ δὲν δειπνοῦμεν μαζὴ;

— Ἐξαιρετὰ! ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν τῆς κ. δὲ Γούγκα (μὲ περιμένει εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον ἢ Γερτρούδη καὶ μὲ ἐρωτᾷ ἐάν θέλῃς νὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μαζὴ μας). Ἐχει θεωρεῖον διὰ τὸ νέον δράμα τοῦ Σαρδου, προηγουμένως ὅμως ζητεῖ νὰ δειπνήσῃ μαζὴ μας...

— ὦ! ὦ! διέκοψεν αὐτὸν ὁ Μωροῦ, αὐτὸς ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς μοῦ φαίνεται παράδοξος.

— Μὲ συγχωρεῖς, ἐκεῖνη ἐπιμένει πολὺ διὰ νὰ ἔλθῃς μαζὴ μας.

— Πραγματικῶς;

— Σπουδαίως.

— Ἡ ἐπιστολὴ περιέχει φράσεις τὰς ὁποίας ἐμποδίζεσαι νὰ μοῦ δείξης;

— Διόλου, ἔχει μόνον μίαν λέξιν...

— ὦ! ἀπὸ μίαν λέξιν δὲν μὲ μέλει.

Καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἤρπασε τὸν ἀρωματοβόλον χάρτην.

— Αἴ! αἴ! εἶπεν, ὡς πρὸς τὴν ἀρκοῦδα δὲν πειράζει, ἀλλ' ἀμφιβάλλω ὅμως σφόδρα ὅτι εἶμαι μὲ τὰς δυστροπίαις μου διασκεδαστικός, ὡς λέγει ἡ ὡραία Ἐριέττα.

— Τέλος πάντων θὰ ἔλθῃς μαζὴ μας; ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ ἐν ἀνυπομονησίᾳ.

— Πῶς λοιπὸν! καλέ, μετὰ μεγάλης μου εὐχαριστήσεως

Ὁ Λέων ἐξῆλθεν ὅπως μεταδώσῃ προφορικῶς τὴν ἀπάντησιν τοῦ φίλου του εἰς τὴν Γερτρούδην.

— Πα! πα! εἶπεν ὁ Μωροῦ μείνας μόνος, ἄς ἀνοίξω τὰ μάτια μου, αὐτὴ ἡ φοβερὰ γυναῖκα εἶνε ἐρασιμωτάτη μαζὴ μας; νὰ μὴ ἔχῃ ἄρα γε ἐπιθυμίαν νὰ διεγείρῃ ἐναντίον μου τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ Λέοντος; Θὰ ἦνε ὀλίγον ἄργα αὐτὸ καὶ εἰς τὴν ἐρωτοτροπίαν αὐτὴν δὲν θὰ προσέξω διόλου. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, ἢ τὸσον ὡραία καὶ εἰς πάντας ἐπιθυμητὴ, μοῦ ἐμπνέει τὴν ἀνυπέροβλητον ἀηδίαν. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι καμμίαν μικρὰν ἀτιμίαν, ἐάν ὅχι μεγάλην, μοῦ εἰτοιμάζει, ἀλλὰ ποῖαν;

Καὶ ἐπέρανε τὸν λόγον ὡς ἤρξατο αὐτοῦ:

— Ἄς ἀνοίξω τὰ μάτια μου.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ κομψότατα ἐνδεδυμένος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ καφενεῖου Riche. ἀμέσως δὲ περιεστοίχισαν αὐτὸν οἱ συνάδελφοί του καὶ καλλιτέχναι, διότι πάντες ἀνεζήτησαν τὴν συναναστροφὴν καὶ τὴν ζωηρὰν αὐτοῦ συμμίαν. Μετ' ὀλίγον ἔφθασε καὶ ὁ Λαφρεσάνζ, ὅστις παρήγγειλεν ἀμέσως νὰ τῷ δώσωσιν ἐν δωμάτιον, τῇ δὲ 7ῃ ὥρᾳ ἢ ἄμαζα τῆς κ. δὲ Γούγκα ἐξευγμένη εἰς δύο ἐρυθρότριχας μεγαλοπρεπεῖς ἵππους ἔκαμψε τὴν γωνίαν τῆς οἴου Πελετιέ.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο ὁρσοερά, ὁ δὲ οὐρανὸς αἴθριος.

— Ἐλα, εἶπεν ὁ Μωροῦ κύψας εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου του, προὔπαντησε τὸ τέρας.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἠγέρθη, καὶ κάμψας τὴν γωνίαν ἔφθανε λίαν ἐγκαίρως ὅπως δώσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ βοήθησῃ αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμάξης.

— Ἄ! ἐδῶ εἶσθε! υπέλαβε δυσθύμως, πολὺ καλὰ, διατί ὅμως δὲν ἦλθετε μαζὴ μὲ τὴν Γερτρούδην; Δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπεν ἴσως ὁ Φλαβιανός, ὁ ἀχώριστος φίλος σας.

Εἶτα δὲ μετανοήσασα:

— Ἦλθε τοῦλάχιστον ὁ φίλος σας; Κατωρθώσαμεν ἄρα γε νὰ τὸν ἔχωμεν μαζὴ μας;

— Βέβαια, ἀνταπήντησεν ὁ νέος μετὰ τινος ταραχῆς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὡς ἐκ τῆς πικρᾶς δεξιώσεως, ἐδέχθη μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας δὲ Γούγκα ἐγένετο αἴφνης ἀκτινοβόλον.

— Ἄ! τί καλὰ ποῦ ἔκαμε! Λοιπὸν ἀποσύρω τὴν λέξιν ἀρκοῦδα, καὶ θὰ τοῦ τὴν εἶπω ἐγὼ, διότι εἶμαι βεβαιοτάτη ὅτι τῷ ἐδείξατε τὴν ἐπιστολήν μου, ἐπειδὴ δὲν ἔχετε τίποτε μυστικὸν ἀπὸ τὸν Πυλάδην σας.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀπέσχε ν' ἀποκριθῇ, προσεεγγὼν δὲ τὸν βραχίονα εἰς τὴν βαρωνίδα ἠρώτα τὸν προσερχόμενον νὰ δεξιωθῇ αὐτὸν εἰς τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς μικρᾶς κλίμακος.

— Τί ἀριθμὸν ἔχει τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον;

Τὰς λέξεις ἰδιαιτέρον δωμάτιον ἀκούσασα ἢ κ. δὲ Γούγκα, ἐξανέστη ἠγανακτημένη.

— Ἰδιαιτέρον δωμάτιον! εἶπεν ἐζητήσατε ἰδιαιτέρον δωμάτιον, ἀλλ' ἐγὼ τ' ἀποστρέφομαι! Τί; δὲν ἀνεγνώσατε τὴν ἐπιστολήν μου; Καλέ, ἐγὼ ἐννοῶ νὰ δειπνήσῃ τὴν κοινὴν αἴθουσαν καὶ ὅχι ἄλλου! Εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον! ἀλλὰ θὰ πνιγῶ ἐκεῖ μέσα, θὰ καταστενοχωρηθῶ! Τί; νὰ μὴ μὲ παίρνετε καμμιά!...

Δὲν ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ νέου ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν εὐερέ-

θιστον αὐτοῦ φίλην ὅτι πολλάκις ἤδη ἐδείπνησεν εἴτε μετ' αὐτοῦ μόνου, εἴτε καὶ μετὰ τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ ἐν ἰδιαιτέρῳ δωματίῳ, ἀλλὰ πειθήνιος καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὸν λόγον τῆς δυσθυμίας ταύτης ἄφινε τὸ δωμάτιον διατάξας νὰ τῷ κράτῃσῃ μίαν τράπεζαν ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης.

— Τώρα ναί, εἶπεν ἡ βαρωνίς μετὰ προδῆλου εὐαρεσκείας, εἴθε ὁ ἐρασμιώτερος ἄνθρωπος· μάλιστα, εἰς ἓνα τραπέζι ἐκεῖ μέσα, θὰ εἴμεθα πολὺ καλά.

Καὶ λαβοῦσα πάλιν τὸν Λαφρεσάνζ ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὃν ἀφῆκε πρὸς στιγμὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην τοῦ ἰσογαιίου αἰθουσαν.

Εἰς τῶν ὑπηρετῶν ἔλαβεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ νέου ὠραίαν μηλωτὴν, ἣ δὲ βαρωνίς ἐφάνη ἐν κομψοτάτῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπλουστατῇ περιβολῇ. Σύντομος εἶνε ἡ περιγραφή ταύτης. Ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐφόρει ἐσθῆτα ἐκ μακρῶν βελούδου θαυμασιῶς ἐφαρμοζομένην ἐπὶ τοῦ σώματός της, ἐξαίρουσαν δὲ τοὺς ὤμους καὶ τὰ στήθη αὐτῆς. Ἐνώτια ἔφερον ἐκ μεγάλων ἀδαμάντων καὶ ὡς περόνην ἓνα καὶ μόνον λίθον, ἀπαράμιλλον ὅμως.

Τοιαύτην φέρουσα ἡ γόησσα περιβολὴν καὶ μὲ τοὺς βοστρύχους τῆς πλουσίας καὶ μελαίνης αὐτῆς κόμης ἦτο ἀκαταμάχητος.

— Διάβολε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μωροῦ χαιρετίζων αὐτὴν καὶ καθεζόμενος εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου αὐτὴ ἐκαθέσθη, ἄς προσέξω καλά, διότι ἐκ τοῦ τρόπου της μοὶ φαίνεται ἔχει προθέσεις...

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἰδοῦσα αὐτὸν τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα λίαν ἐπιχαρίτως. Ἦτο ἐρασμιωτάτη, ἀλλ' ὁ Φλαβιανὸς προσεῖχεν, οἱ δὲ μελίρρυτοι αὐτῆς λόγοι οὐδόλως διεσάλευον αὐτόν. Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐκάθητο ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ πρὸς τὰ ἔσω ἀνακλίντρον, ὁ Φλαβιανὸς ἐκαθέσθη δεξιᾷ αὐτῆς, ἀριστερᾷ δὲ ὁ Λέων, καὶ οἱ τρεῖς δὲ ἦσαν ἐναντι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου. Ἡ βαρωνίς παρετήρει τὰ ἐν τῷ καταλόγῳ φαγητὰ καὶ παρηγγελλεν ἐξ αὐτῶν λαμβάνουσα καὶ τὴν γνώμην τοῦ Φλαβιανοῦ ἣν δὲ ὀλίγον λαίμαργος καὶ γνωρίζομεν ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο τὸ ἐλάχιστον τῶν ἐλαττωμάτων της.

Πολλάκις ὑπομνήσαντες ὅτι ὁ Μωροῦ ἦτο λίαν ἀφηρημένος, πρὸς δὲ καὶ εἰς τὸ ἄκρον μύψ, ἐνοοῦμεν κάλλιστα διατί δὲν προσεῖχε διόλου εἰς τοὺς πηγαίνουσαν δαιτυμόνας καὶ διατί δὲν εἶδε δύο κομψοτάτους ξανθοὺς, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ σοβαροῦς εὐπατρίδας, οἵτινες εἶχον φθάσει μετ' οὐ πολὺ. Οἱ ἄγνωστοι ἅμα εἰσελθόντες ἔδωκαν τὰ ἐπανωφόρια αὐτῶν εἰς τοὺς ὑπηρετάς, βαθυσεβάστως προσελθόντας νὰ ὑποδεχθῶσιν αὐτοὺς· ἐφόρουν δὲ καὶ οἱ ξένοι οὗτοι, ὡς ὁ Φλαβιανὸς καὶ ὁ Λαφρεσάνζ, μέλαιναν στολὴν. Ὁ Λέων ἄκων προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν δύο συνδαιτυμόνων διαπορῶν ποῦ εἶδε τὸν ἕτερον αὐτῶν. Καὶ τὸν μὲν πρῶτον ἐγνώριζεν ἐξ ὄψεως ἄτε συναντήσας αὐτὸν ἐν τοῖς πρώτοις ἐπὶ τῶν βουλεβάρτων καὶ εἰς τινὰς συναναστροφὰς τοῦ κομψοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ κόσμου — ἦτο δὲ βεβαίως ξένος τις, οὐ τὸ ὄνομα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνθυμηθῇ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην — ἀλλὰ τὸν ἄλλον δὲν τὸν ἐγνώριζε διόλου, μόλις ἰδὼν ποῦ αὐτὸν βεβαίως.

Ναί! ποῦ ὅμως, τούτο ἐζήτηε νὰ ἐνθυμηθῇ, καὶ ἐνῶ ἡ βαρωνίς ἐκυπτεν ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ καταλόγου ἐξακολουθοῦσα ν' ἀναγινώσκει τὰ ἐγγεγραμμένα φαγητὰ, ἔνευσε λοξῶς καὶ χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ εἰς τὸν Φλαβιανόν, ὑψώ-

σαντα τότε τὴν κεφαλὴν, ὅστις ἐνόησας ἀμέσως, ὡς συνήθως, προσήλωσε τὸν μονόκλον καὶ παρετήρησε τοὺς δύο νέους, οὓς ὁ Λαφρεσάνζ τῷ ἔδειξε. Τὸ βλέμμα του ὅμως ἀπήρεσεν εἰς τὸν ὑψηλότερον καὶ τὸν γενναιότερον, διότι οὗτος συνωφρώθη ὀργίλως καὶ ἡ φυσιογνωμία του κατέστη αὐθάδης, ἀλλ' ὁ Φλαβιανὸς δὲν παρετήρησε ποσῶς τούτο προσέχων ἀλλαχοῦ, καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἠναγκάσθη μόνος ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν προκλητικὴν τοῦ ξένου συμπεριφορὰν καὶ ὡς δὲν ἦτο συνήθως ὑπομονητικὸς, ὡς ἦτο λίαν δυσηρηστημένος ὅτι ἐνεφανίζετο εἰς τὸν κόσμον μετὰ τῆς βαρωνίδος, ἀπεκρίθη διὰ σκαρδαμυγμοῦ, ἐκ τῶν αὐθαδεστάτων. Ὁ ξανθὸς ἀνὴρ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν φαινόμενος ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὴν ἄφωνον ἀπάντησιν τοῦ νέου.

Ἄλλὰ καὶ ὁ Φλαβιανὸς ἐζήτηε νὰ ἐνθυμηθῇ ποῦ εἶδεν ἄρα γε τὸν ἄνδρα, ὃν ὁ Λαφρεσάνζ τῷ ἔδειξε, καὶ ἐβυθίσθη ἀμέσως εἰς βαθείας σκέψεις, μονοσυλλάβως ἀποκρινόμενος εἰς τὰ ἀκκίσματα τῆς κ. δὲ Γούγκα. Αὕτη ἐπὶ τέλους ἐξηρηθίσθη.

— Τί ἔχετε λοιπὸν ἀπόψε, τῷ εἶπεν αἴφνης, μήπως νυστάζετε;

— Συγχωρήσατέ με, βαρωνίς, ἐπανάλαβεν ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ, ἀπ' ἐναντίας εἶμαι ἄγρυπνος, βεβαίως ἐπικρατεῖ εἰς ἐμὲ ἡ κράσις τῆς ἄρκτου.

— Ἄ! ἀνέκραξε, καλά σὰς ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ὁ Λέων σὰς ἔδειξε τὴν ἐπιστολὴν μου.

— Καὶ τί κακὸν προκύπτει ἐκ τούτου; Μήπως νομίζετε ὅτι διέπραξεν;... Ἄλλὰ συγχωρήσατέ με νὰ παύσω προσέχων εἰς τούτο, διότι τώρα ζητῶ ἐν ὄνομα.

— Πάρετε τὸν Ὁδηγόν.

Ὁ Μωροῦ ἐμειδίασε.

— Ναί, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ ὄνομα, τὸ ὑποῖον ζητῶ ἢ καλλίτερα ἢ φυσιογνωμία, τὴν ὁποῖαν ζητῶ νὰ ἐνθυμηθῶ, δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν Ὁδηγόν! Στοιχηματίζω ὅτι εἶνε ξένη φυσιογνωμία... γερμανικὴ.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξεν ἡ βαρωνίς, βλέπω ὅτι μὰς κυριεῖτε πάλιν ἡ μανία μας, τὰ ἔχομεν μὲ τοὺς κατασκόπους.

— Ἴσως, ἀλλὰ νὰ σὰς εἶπω, βαρωνίς, σεῖς, ἡ ὁποῖα γνωρίζετε τὴν κοσμοπολίτιδα Εὐρώπην...

— Εὐχαριστῶ.

— Τὴν κομψὴν, ἐννοεῖται, Εὐρώπην, ἴσως θὰ προσέλθετε εἰς ἐπικουρίαν μου.

— Προθύμως.

— Ποῖος εἶνε λοιπὸν ἐκεῖνος ὁ χονδρότερος ἀπὸ τοὺς δύο ποῦ κάθονται ἀπέναντι ἡμῶν;... ὄχι ὁ ἀδύνατος, ὁ χονδρὸς, ἐκεῖνος μὲ τὰ μεγάλα μουστάκια καὶ ταῖς φαβορίταις. Δὲν τὸν παρατηρῶ διὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ ὅτι δμιλοῦμεν δι' αὐτούς.

Τὸ πρῶτον ἦδη ἡ ὠραία Ἐρριέττα ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσέβλεψε πρὸς τὴν τράπεζαν τὴν ἐναντι αὐτῶν, εἶτα δὲ ταπεινώσασα αὐτοὺς πάραυτα.

— Εἶνε Ρῶσος, ἀπεκρίθη μετ' ἀταραξίας.

— Εἴθε βεβαία περὶ τούτου;

— Πληρέστατα, ζητῶ δὲ νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ ὄνομά του, διότι δὲν ἔχω μνημονικὸν ὡς πρὸς τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ ἐντὸς ὀλίγου καὶ θὰ σὰς εἶπω. Πολλάκις τὸν ἀπήνητσα εἰς τὴν πρεσβείαν, θὰ σὰς εἶπω μάλιστα καὶ ἐὰν μοῦ τὸν ἐπαρουσίασαν. Ἄλλὰ τί σὰς μέλει ἐπὶ τέλους δι' αὐτόν;

— Σὰς ἐρωτῶ, διότι ὁ Λέων καὶ ἐγὼ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι

κάπου τὸν ἀπαντήσαμεν, καὶ εἰς εἰδικὴν μάλιστα περίστασιν τοῦ βίου μας.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται.

— Πλησιάζω νὰ τὸν ἐνθυμηθῶ, εἶπεν ὁ Φλαβιανός, ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μ' ἐξέπληξε... νὰ σοὶ εἴπω... τὸν συννητήσαμεν κατὰ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν σὲ ἔκαμα ν' ἀναχωρήσης εἰς Ἀγγλίαν.

— Τώρα ἐνθυμοῦμαι, διέκοψεν ὁ Λαφρεσάνζ. Εἴσθε βεβαία, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὴν βαρωνίδα, ὅτι εἶνε Ρῶσσο;

— Βεβαιότατη, ἀνταπήντησεν ὀργίλως, θέλετε νὰ τὸν ἐρωρήσω :

— Λοιπὸν, ἐπανελάθεν ὁ Λαφρεσάνζ, ὁ Θεόδωρος Μενδὸ δὲν μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ἀπορῶ δὲ διὰ ποῖον λόγον μᾶς ἀπέκρυψε τὴν ἐθνικότητα τοῦ ἀνθρώπου τούτου; διότι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅλος καὶ ὅλος, ἦλθε καὶ τοῦ ὠμίλησε κατὰ τὴν εἰς Ἀγγλίαν ἀναχώρησίν του ἐπὶ τῆς κρηπίδος τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, ἐκεῖνος δὲ μοῦ εἶπε χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσω, ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος ἀνταποκριτὴς τοῦ βιενναίου « Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου », μὲ βεβαίωσε μάλιστα ὅτι εἶνε αὐστριακός.

— Ὡχ, καὶ σεῖς, τί ἀνάκρισις εἶνε αὐτή! ἀνέκραξεν ἡ κ. δὲ Γούγκα ἐνισχύσασα τὴν φωνήν· εἶτε Ρῶσσο εἶνε εἶτε Αὐστριακός, εἶτε Δανός, μήπως τάχα νομίζετε ὅτι ἐγὼ κρατῶ διπλογραφικῶς τὸ ἡμερολόγιον τῶν ξένων ;

Ὁ Μωροῦ παρέτηρησεν ὅτι οἱ δύο ἄνδρες ἀνατείναντες τὴν κεφαλὴν παρετήρησαν ἀτενῶς πρὸς τὴν τράπεζαν ἐνθα ἐκάθητο.

— Ὡ! ὦ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἐνῶ ἀκτίς διήρχετο τοῦ πνεύματός του. Μήπως αὐτὸ τὸ εὐμορφον τέρας μᾶς προητοίμασε καμμίαν ἔριν; Ἄς προσέξωμεν καλὰ!

Καὶ ἐφάνη ὅτι οὐδόπως προσεῖχεν εἰς τοὺς δύο ξένους. Δὲν συνέθη ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ, ὅστις ἤρχισε παραδόξως νὰ ἐξάπτηται, ὅσον δὲ ὁ ξανθὸς καὶ μεγάλωσμος ἀνὴρ ἐφαίνετο μὴ προσέχων πρὸς αὐτόν, τόσον ἐκεῖνος ἐζήτηε ν' ἀντικρισθῶσι τὰ βλέμματά των, ἤκουσε δὲ αὐτὸν λέγοντα εὐκρινῶς :

— Δὲν σὰς φαίνεται παράδοξον, φίλε μου, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι φέροντες ἢ ὄχι μονῦλον, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὅτι εἶνε κακῶς ἀναθετραμμένοι ;

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπέβλεπον προφανῶς αὐτὸν τὸν Φλαβιανὸν Μωροῦ, ὁ Λέων ὅμως, ὅστις ἤκουεν αὐτοὺς ἀπαγγελλομένους, ἐτάραττε τὰ ποτήρια καὶ ὠμίλει δυνατῇ τῇ φωνῇ ἵνα μὴ φθᾶσωσιν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ φίλου του κατὰ τοῦτο, δὲ ἐπέτυχε πληρέστατα, διότι ὁ Μωροῦ οὐδὲν ἤκουσεν.

— Ἐὰν ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀυθαδιάζῃ αὐτὸ τὸ ζῶον, θὰ τὰ βάλῃ μαζῇ μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λαφρεσάνζ.

Καὶ καθ' ὅλην τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ φίλου του καὶ ἀπησχόλησεν αὐτόν εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, χωρὶς ἐξ ἄλλου νὰ παύσῃ προσέχων τοὺς δύο συνδαιτυμόνας, ἀλλ' ἡ κ. δὲ Γούγκα δὲν ἐνόηε τὸ πρᾶγμα τοιοῦτοτρόπως, διὸ χωρὶς νὰ ἐντείνῃ τὴν φωνήν, ἀπαγγέλλουσα ὅμως τοὺς λόγους τῆς εὐκρινῶς, οὕτως ὥστε ν' ἀκούωνται κάλλιστα ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς τῆς αἰθούσης, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὸν Φλαβιανόν :

— Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ὁ κύριος ἐκεῖνος εἶνε γερμανὸς κατὰσκοπος ;

Τῇ φορᾷ ταύτῃ παρενόηθη ζωηρῶς ὁ Λέων.

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἶπεν ὁ Φλαβιανός, ἀνταπήντησε πρὶν ἢ ὁ φίλος του προφθάσῃ νὰ ὀμιλήσῃ, τὸ εἶπα ἐγὼ.

Ὁ ξανθὸς ἀνὴρ ἀκούσας ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν, ἠθέλησε δὲ καὶ ὁ Μωροῦ νὰ ἐγερθῇ, ἀλλ' ὁ Λαφρεσάνζ, εὐκινήτοτερος αὐτοῦ, τὸν προέλαβε καὶ ἐπορεύθη εἰς προὔπαντησιν τοῦ ξένου εἰπὼν αὐτῷ ὑπεροπτικῶς :

— Μὲ ποῖον τὰ ἔχετε, κύριε ;

Ὁ οὕτως ἐρωτηθεὶς ὅμως ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα παραμερίσῃ τὸν Λαφρεσάνζ, πρόδηλον δ' ἀπέβαινεν ἐκ τούτου ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ, ἀλλ' ὁ Λέων δὲν ἐνόηε τὸ πρᾶγμα τοιοῦτοτρόπως. Ἡρὸ παντὸς ἐπεθύμει ν' ἀναπληρώσῃ τὸν φίλον του. Τί ; νὰ ἐγγίσῃ κανεὶς τὸν Φλαβιανόν ! Τοῦτο καὶ μόνον ἐκ ἐσυλλογίζετο, ἤρκει νὰ τῷ προξενήσῃ βρασμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ. Τὸ κίνημα τοῦ ξανθοῦ ἀνδρὸς χαρακτηρίσας ὡς ἀρκοῦσαν πρόκλησιν ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸ διὰ ραπισματος, μέγας δ' ἐγένετο τότε θόρυβος ἐκ τούτου, οἱ δὲ ὑπέρεται τοῦ ξενοδοχείου ἤρχισαν νὰ παρεμβαινῶσι συγκεντρωθέντες ὅλοι περίξ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ μυστακοφόρου ἀνθρώπου, ὅστις ἀρπάσας ριζαλὴν σῖνου ἐγγύς αὐτοῦ εὐρεθεῖσαν ἤθελε νὰ κτυπήσῃ τὸν Λαφρεσάνζ. Ἐγένετο ἀνταλλαγὴ τῶν ἐπισκεπτηρίων των, ἐπὶ δὲ τοῦ χάρτου τοῦ ἀντιπάλου ἀνέγνω ὁ Λαφρεσάνζ :

Κόμης ΟΘΩΝ ΧΑΪΓΚΕΛ, Ἐν ὁδῷ Κολισσαίου ἀριθμ. 1.

Ὁ ξενόδοχος ἀπήτει τὴν ἄμεσον ἀπέλευσιν τῶν δύο ξένων, ἀπειλήσας ὅτι θὰ προσεκάλει τὴν ἀστυνομίαν, ὁ δὲ κόμης Ὁθων καὶ ὁ φίλος αὐτοῦ, ὅστις ἦν αὐτὸς ὁ ταγματάρχης Ἐρμαν Γουντερ, ἀπήλθον ἐν σπουδῇ ἐκ τῆς ἰσογαίου αἰθούσης τοῦ καφενείου Riche.

— Ἀπετύχαμεν, εἶπεν ὁ ταγματάρχης, ὅτε αὐτὸς καὶ ὁ συνταγματάρχης Χαΐγκελ ἐκάθισαν ἐντὸς τῆς ἀμάξης πλησίον ἀλλήλων.

— Τί νὰ σὲ κάμω, δὲν πταίω ἐγὼ ἀνταπήντησεν ὁ κόμης Ὁθων, πταίει ἐκεῖνος ὁ κοντὸς νέος, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν ἐπ' αὐτὸν ὡς λυσσαλέος.

— Τὸν εἶδα, ἄχ, καὶ νὰ εἰμπορεύσῃ νὰ καταιδᾶσω τὴν μποτίλια εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου !

— Σὰς παρακαλῶ καὶ πάλιν, ἀγαπητέ μου ταγματάρχα, θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐξηγήσετε καλῶς εἰς τὸν προϊγκηπα ὅτι δὲν πταίω ἐγὼ, ἀλλὰ θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ φονεύσω αὐτὸν τὸν κύριον . . . τὸν κύριον . . .

— Λαφρεσάνζ, ἐφημεριδογράφος.

— Αὐτὸν τὸν κύριον Λαφρεσάνζ, αὐρίον τὸ πρωί.

— Αἶ, νομίζω ὅτι εἰμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς ἄνευ κωλύματος, διότι ἡ βραρονὶς ἐπέτυχεν ἀπὸ αὐτόν ὅ,τι ἐπεθύμει. Τὸ δεύτερον φωτογραφικὸν ἀντίτυπον φαίνεται ὅτι ἐπέτυχεν ἀριστὰ καὶ νομίζω ὅτι ἡ ὥραία Ἐρριέττα ἀσχολεῖται ὀλίγον περισσότερον τοῦ δέοντος εἰς αὐτὸν τὸν νέον. Ὡστε ὁ θάνατός του εἶνε ἀπλοῦστατα φανερός. Καὶ νὰ σὲ εἴπω. Ποῖον ὄπλον ἐκλέγεις ;

— Τὸ ξίφος, διότι νομίζω ὅτι εἶνε ἀσφαλέστερον.

— Καί, σὲ παρακαλῶ, δὲν θέλει πολλὴν προσοχήν.

— Ὡς πρὸς τὸν ἄλλον, ἀγαπητέ συνταγματάρχα, εἶνε βέβαιον ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ μάρτυς τοῦ φίλου του. Δὲν θὰ ἦτο ἀρὰ γε δυνατὸν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μονομαχίας . . . μὲ μίαν αὐθάδειαν ! . . .

— Καλὰ λέγεις . . . Νὰ τῷ εἴπω, παραδείγματός χάριν,

« Κύριε, νὰ χαιρέσθε πολὺ ὅτι τὴν θέσιν σας τὴν ἀνέλαθεν ὁ φίλος σας τὸ ἐκάματε βεβαίως ἐπίτηδες, διότι ἐγὼ μὲ σας ὄφειλον νὰ μονομαχήσω ».

— Ἐξάριετα, ἐξάριετα, ὡραία ἰδέα ; ἀγαπητὲ συνταγματάρχα.

Καὶ ἐνῶ οἱ δύο Γερμανοὶ ὠμίλουν τοιουτοτρόπως, ὁ Λαφρεσάνζ ὅπως ἀταράχως ἐξηκολούθει τὸ δεῖπνόν του καὶ ἐπανελάμβανε τὴν ὁμιλίαν μετὰ πλήρους ἐλευθερίας πνεύματος, ἀλλ' ἡ βαρωνίς ἦτο κατατεθλιμμένη, διότι ὅλη αὕτη ἡ σκηνή, ἦν ἐκ τῶν προτέρων παρεσκευάσε καὶ ἐρρύθμισεν, ἐστρέφето ἐναντίον της· ἐξελέξατο τὸν κόμητα Ὁθωνα, διότι ἀκριβῶς ἐγνώριζε τὴν ἀσφαλῆ αὐτοῦ χεῖρα καὶ τὴν θαυμασίαν ἐπιτηδειότητα, καὶ ἐμελλε νὰ ἀντιμετρηθῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Λαφρεσάνζ, ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ὃν ἠγάπα· ἐνῶ ἤλπιζε ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ θανασίμου αὐτῆς ἐχθροῦ, τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροά, ἐμελλε ν' ἀπολέσῃ τὸν Λαφρεσάνζ, διότι οὐδαμῶς ἠπατάτο ὅτι ἦτο χαμένος. Καὶ φοβερὰ λύσσα διετάραξε τὴν ψυχὴν αὐτῆς· ἐτι ἀπαξ ἠπάτατο καὶ τὴν ἦταν ταύτην ἐμελλον νὰ ὑποστῶσιν ὁ ἔρωσ αὐτῆς, τὸ πάθος δηλαδὴ ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ μάτην ἐπεζήτησε καὶ ἡ καρδία της !

Ὁ Φλαβιανὸς οὐδὲν μὲν ἔλεγεν, ἀλλ' ἦτο σφόδρα τεταραχμένος, διότι ἐνόει ὅτι ὁ Λέων ἀνέλαθεν ἔριν, ἥτις δι' αὐτὸν ἦτο προσωρισμένη. Naί, κατενόει ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες ἦλθον ἐκεῖ ὑπὸ τῆς βαρωνίδος προσκληθέντες· ἐγνώριζε καλῶς τὸ παιγνίδιον της ... Ἐκεῖνη ἤθελε ν' ἀπαλλαγῆ αὐτοῦ, καὶ ἐκινδύνευεν ἤδη ὁ Λέων ! Ἄ ! ὅπόσον ὁ Φλαβιανὸς κατηράτο τὴν μυωπίαν καὶ τὴν ἀπερισκεψίαν αὐτοῦ ! Ἐνῶ ἐζήτησε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἔριν, ἀπέληξεν αὕτη εἰς τὸν φίλον του.

— Ἡξεύρεις ὅτι εἶμαι μάρτυς σου, εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Λέοντος, ἐνῶ ἐζήρχοντο τοῦ ἐστικτορίου.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ δέχομαι κατ' οὐδένα λόγον, δὲν θέλω ὡς ἐκ τῆς μεγάλης σου πρὸς ἐμὲ ἀγάπης νὰ παρασταθῆς σὺ κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν, διότι, ἐν τῇ νευρικῇ σου καταστάσει καὶ τῇ ταραχῇ θὰ ἐξαφθῆς, ἐνῶ συνήθως εἶσαι τόσον ἤρεμος, καὶ ἴσως συμπλακῆς μὲ κανένα ἐκ τῶν μαρτύρων, ἴσως πρὸς ἀμφοτέρους, ἴσως πρὸς τὸν ἀντίπαλόν μου. . . Σὲ παρακαλῶ λοιπόν. . . Ποτὲ δὲν ἐζήτησα χάριν ἀπὸ σὲ καὶ τώρα μόνον ἀπαιτῶ τὴν θυσίαν αὐτὴν ἀπὸ τὴν φιλίαν σου. . . Μ' ἐννοεῖς. . . Ἐπὶ τέλους ἀρκοῦσά αὐτὰ καὶ ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ θέατρον, διότι δὲν ἔπεται ὅτι ὄφειλομεν νὰ χάσωμεν τὴν ἐσπέραν μας ἕνεκα τῆς αὐριανῆς μου μονομαχίας.

Ἡ βαρωνίς οὐδὲ λόγον ἤθελε ν' ἀκούσῃ περὶ θεάτρου, ἀλλ' ὁ Λέων ἐπέμεινε, βέβαιος ὢν ὅτι θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ δύο ἐκ τῶν συναδέλφων του, οἵτινες δὲν θὰ ἠρνοῦντο νὰ παρευρεθῶσιν ὡς μάρτυρες.

Μετέβησαν λοιπόν εἰς τὸ θέατρον, κατὰ τὸ διάλειμμα δὲ τῆς παραστάσεως ὁ Λαφρεσάνζ ἐξεληθὼν ἐπανῆλθε λίαν εὐχαριστημένος· εἶχεν ἀπαντήσῃ ἐν τοῖς διαδρόμοις τοῦ θεάτρου δύο συναδέλφους του, τὸν Παῦλον Ριβάλ καὶ τὸν Φρανσίς Δεμιέρ, οἵτινες ἀπεδέξαντο προθύμως νὰ παρευρεθῶσιν ὡς μάρτυρες κατὰ τὴν μονομαχίαν· ὁ Λέων ἐζήτησεν αὐτοῖς ἀκολουθῆσαι ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπλουστάτου πράγματος, ὅτι ἐράραπισε κύριόν τινα, ὅστις παρετήρει αὐτὸν ἀθλαδῶς, τὸν κόμητα Ὁθωνα Χαίγικελ, καὶ ἐπειδὴ παρεδέχετο τὸ ὄλον καὶ τοὺς ὄρους τῆς μονομαχίας, οὗς ἐπρότεινεν ὁ προσβληθείς, τὸ πρᾶγμα οὐδεμίαν δυσχερείαν ἠδύνατο νὰ πρᾶξαι.

Ὁ Φρανσίς Δεμιέρ, ὅστις ἐφοίτα εἰς τὰ ξιφασκεῖα, ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Ὁθωνος ἐμόρφασεν, ἐνῶ ὁ Παῦλος Ριβάλ, νεώτερος τοῦ φίλου του κυρίου Δεμιέρ ὢν, ἐσοβαρεῦθη ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ ὡς μάρτυρος.

Ὅτε ὁ Λαφρεσάνζ ἐγκατέλιπεν αὐτοὺς, ἀφοῦ ἔλαθε τὴν ὑπόσχασίν των νὰ εὐρεθῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τὴν πρώτην ὥραν τῆς πρωίας τῆς ἐπιούσης, πρὸς ἀποφυγὴν περιττῶν ὁρῶμων καὶ λόγων, ὁ κύριος Δεμιέρ εἶπεν εἰς τὸν σύντροφον αὐτοῦ :

— Ἀσχημὴ δουλειὰ διὰ τὸν καυμένον τὸν Λαφρεσάνζ.

— Ἐλα δὰ καὶ σὺ, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Ριβάλ, αὕτη εἶνε μίξ ἀπὸ τὰς λαμπρὰς μονομαχίας· θὰ γείνη λόγος ἀπὸ ὅλους... Αὐτὸ ἀφ' ἑνὸς καὶ αἱ σχέσεις του πρὸς τὴν βαρωνίδα. . . Ἄλλ' ἐπὶ τέλους εἶνε ἕνας νέος καθὼς πρέπει...

— Naί, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Δεμιέρ, τὸν Λαφρεσάνζ θεωρεῖ τον νεκρὸν ἀπὸ τοῦδε· εἶδα ἐγὼ τὸν κύριον Χαίγικελ ξιφομαχοῦντα, εἶνε ξιφομάχος πρώτης τάξεως καὶ αὐτὸς ὁ Βιζιάν μου εἶπεν ὅτι ἐπικινδυνωδέστερον αὐτοῦ δὲν γνωρίζει. Κρίμα ! διότι ὁ Λαφρεσάνζ εἶνε ἐξάριετος νέος.

Καὶ ἐνῶ ὁ Λέων ἀνεζήτησε μάρτυρας, ὁ Φλαβιανὸς Μωροά ἐμεινεν ἐν τῷ θεωρεῖῳ μόνος μετὰ τῆς δὲ Γούγκα· τοσαύτην δ' ἠσθάνετο πρὸς αὐτὴν φρίκην, ὥστε οὐδὲν ἀπολύτως ἔλεγεν, ἐπὶ τέλους δ' αὕτη εἶπε :

— Κύριε Μωροά.

— Κυρία, τῇ ἀπεκρίθη μετὰ τόνου προδιόοντος ὅλην τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸ μίσος του.

— Εἶνε λοιπόν ἀδύνατον νὰ παρεμποδίσωμεν τὴν ἀτυχῆ αὐτὴν μονομαχίαν ;

Ὁ Μωροά ἀπεκρίθη ὑποκώφως·

— Κυρία, ἐὰν ὑπῆρχε μέσον εἰς τὸν κόσμον θὰ τὸ μετεχειρίζομην ἔστω καὶ ἂν ὄφειλον νὰ ἀναλάβω τὴν θέσιν τοῦ Λέοντος· ἀτυχῶς ὅμως τὸ πρᾶγμα· εἶνε ὅπως διόλου ἐκτὸς τῶν δυνάμεών μου, κινδυνεύω δὲ ἴσως μὲ τὴν μωρὰν αὐτὴν μονομαχίαν νὰ χάσω τὸν ἀριστον τῶν φίλων μου !

Καὶ ἐνῶ ἡ βαρωνίς ἤκουεν αὐτὸν συνορροσυμένη καὶ κατὰκόπτουσα διὰ τῶν μικρῶν καὶ ὀξέων ὀδόντων τὰ ἐκ σουηδικοῦ δέρματος χειρόκτιά της, ἐκεῖνος προσέθηκεν·

— Ὑπάρχουν ἀπαίσια καὶ κατηραμένα πλάσματα, τὰ ὅποια ἀπεργάζονται τὴν δυστυχίαν ὅλων τῶν περικλυκούντων αὐτὰ, καὶ δὲν ἔχει τις τὸ δικαίωμα νὰ συντρίψῃ διὰ τοῦ ποδὸς τὰ δηλητηριώδη αὐτὰ θηρία, ὡς συντρίβει ἐχιδῶνα ἢ σκορπίον.

— Καὶ ἐζήθη χωρίς ν' ἀποστρέψῃ τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ἡ κ. δὲ Γούγκα τῷ εἰδείκνυε τὴν πυγμὴν ἄπισθεν τῆς θύρας.

— Μοῦ ἐγλύτωσες ἀπαξ ἤδη, ἐψιθύρισε, σὺ εἶσαι ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς μονομαχίας αὐτῆς· ἀλλὰ τότε μόνον θὰ εὐχαριστηθῶ ὅταν σὲ ἴδω κατὰ γῆς νεκρὸν ! Μεῖνε ἡσυχος, Φλαβιανὲ Μωροά, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους πλήττω δὲν σηκώνονται πλέον !

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ Λαφρεσάνζ ἐπανήρχετο εἰς τὸ θεωρεῖον.

— Ποῦ εἶνε ὁ Φλαβιανός ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ φίλου του.

— Ἐφυγεν, ἀπεκρίθη ἡ βαρωνίς, ἀφοῦ μὲ ὠνόμασε δηλητηριώδες ζῶον, ἐχιδῶνα καὶ δὲν ἤξεύρω τί ἄλλο ἀκόμη... Δὲν ἤξεύρω, νομίζω ὅμως ὅτι ἔχασεν ὀλοτελῶς τὸ λογικόν.

— Τί τὰ θέλετε, ἀνταπήνησεν ὁ Λέων, μὲ ἀγαπᾷ τόσον πολὺ ὁ καυμένος ὁ Φλαβιανὸς καὶ ἐταράχθη ὀλίγον σκεπτόμενος ὅτι θὰ μονομαχήσω.

— Θὰ μονομαχήσετε λοιπόν; εἶπεν ἀπαρηγορήτως προσβλέψασα αὐτόν.

— Ὁ Λαφρεσάνζ ὕψωσεν ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκπλήκτως.

— Ἐκτός ἐάν αὐτὸς ὁ κύριος Χάιγκελ καταπῆ τὸ ράπισμα τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδωκα... τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν πιστεύω... ἄλλως σὰς ὁμολογῶ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ μονομαχήσω.

— Ὡ! εἶνε τάχα λογικὸν νὰ διακινδυνεύσης τὴν ζωὴν σου διὰ τοιαύτας μικρολογίας, διὰ τοιαύτην ἀνοησίαν;

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔνευσεν ὅτι ἡ ὁμιλία αὕτη τὸν δυσηρέσει μεγάλως, καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ περιπλέον προσεῖχεν εἰς τὴν παράστασιν, μετὰ μικρὸν δὲ συνώδευσε τὴν βαρωνίδα μέχρι τῆς ἀμαξῆς, ἣτις ἀνέμενον ἔξω τοῦ θεάτρου.

— Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι σὰς ἀφίνω, τῆ εἶπε, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι δὲν σὰς συνοδεύω μέχρι τῆς κατοικίας σας... ἔχω νὰ γράψω μερικὰς ἐπιστολάς.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη τὴν ἀπόκρισιν, ἐπροχώρησεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον τοῦ βουλευθάρτου.

Ἡ ἀμαξά τῆς βαρωνίδος ἀπεμακρύνθη ἐν τάχει, ἐνεφανίσθη δὲ τότε ὁ Μωροά ὅστις παρεφύλαττε τὸν φίλον αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐκ τοῦ θεάτρου ἔξοδον.

— Ἄ! εἶπε ἀφῆσας στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, ἀφῆκες ἐπὶ τέλους τὴν γυναῖκα αὐτήν!

— Ἄφες τὴν ἡσυχον, ἀπεκρίθη ὁ Λαφρεσάνζ, διότι ἐξ ἀπαντος εἶνε λίαν στενοχωρημένη διὰ τὰ συμβαίνοντα, δὲν εἶνε δὲ ἡ ὥρα κατὰλληλος νὰ λησμονήσω ὅτι ἐπὶ τέλους ἀπέδειξε δι' ἐμὲ ἀγάπην, καὶ δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω πλέον ἕως αὔριον, ὅτε θὰ γείνη ἡ μονομαχία. Ἄφες αὐτὴν ἡσυχον, διότι ἔχεις γὰρ πράξις ἄλλο τι, ἀντὶ νὰ πνεύης τὰ μένεα κατ' αὐτῆς συνώδευέ με, σὲ παρακαλῶ, μέχρι τῆς κατοικίας μου, εἶπε μεταβαλὼν τόνον φωνῆς, ἔχω νὰ γράψω μερικὰς ἐπιστολάς καὶ νὰ τακτοποιήσω μερικὰ πράγματα, διότι ποτὲ δὲν δύναται τις νὰ προῖδῃ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ Λαφρεσάνζ κατῴκει ἐν τῇ ὁδῷ Λαβρουίγερ μικρὸν καὶ ἀπλοῦστατον, ἀλλὰ λίαν ἄνετον οἶκημα ἀποτελούμενον ἐκ δύο δωματίων, ὧν τὸ μὲν ἐπέιχε τόπον σπουδαστηρίου, τὸ δὲ κοιτῶνος, ἔχων πλαγίως καὶ κωμωτήριον, πάντα δὲ ταῦτα εὐρίσκοντο ἐν τῷ ἰσογαίῳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Ὁ Λέων ἀποβαλὼν τὰ ἐπανωφόριον αὐτοῦ ἐνεδύθη κοιτωνίτην, εἶτα δὲ στραφείς πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ:

— Κάθισε ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ κάθισμα, ἀνάγνωσε καὶ κάπνισε ἕως ὅτου γράψω ὀλίγον.

Πρὸς τίνα ἄρα γε ἔγραφεν ὁ Λέων Λαφρεσάνζ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, ἣτις πιθανῶς ἦν τόσον ἐγγύς τῆς καταστροφῆς...

Πρὸς τὴν Βέρθην δὲ Κερμόρ... πρὸς ἐκείνην πρὸς ἣν ἐφέροντο καὶ ἡ καρδιά καὶ ὁ λογισμὸς αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Φλαβιανὸς ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ὁ Λαφρεσάνζ εἰργάζετο, καὶ ἐπ' αὐτῆς εὗρε τὸ χρυσοῦν φύλλον ἐντὸς τῆς δερματίνης θήκης του.

— Παρέ το, σοὶ τὸ δίδω, εἶπε γελῶν ὁ Λαφρεσάνζ. Ναι μὲν, δὲν σοὶ χαρίζω μέγα πράγμα, οὐδὲ θὰ σοὶ χρησιμεύσῃ εἰς τίποτε, ἀλλὰ θὰ τὸ ἔχῃς σὺλάχιστον ὡς ἐνθύμιον.

Καὶ ὁ νέος ἐξηκολούθησε γράφων, ἐντὸς μικροῦ δὲ ἐπλήρωσε καὶ τὰς τέσσαρας σελίδας τοῦ χάρτου καὶ ἐνίστο μόνον ἄφινη βαθὺν στεναγμὸν ἐκ τῆς βιαίας συγκινήσεως ἣτις κατεῖχεν αὐτόν.

— Ἄ! εἶπεν, ἀφοῦ ἔπαυσε γράφων, ἐάν μοῦ συμβῆ δυστύχημά τι, διότι πρέπει νὰ τὰ προῖδω ὅλα, θὰ ἐγχειρίσῃς αὐτὸ ἐδῶ εἰς τὴν δεσποινίδα δὲ Κερμόρ ἔσφαλα περισσότερον ἀφ' ὅτι ἐκείνη νομίζει, διότι ἐπὶ τέλους ὁ ἀνὴρ εἰς τινὰς περιστάσεις... τέλος ἔσφαλα μεγάλως... μοῦ ἐγύρισε τὸ λογικὸν ἀλλ' ἡ καρδιά μου ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ πάντοτε πάλλει δι' αὐτήν. Θὰ τῆ εἶπῃς προσέτι ὅτι ὁ τελευταῖός μου λογισμὸς ἦτο δι' ἐκείνην, δι' ἐκείνην καὶ μόνην.

Αἴφνης ἐγερεθεὶς προσήλωσε τὸ σῦς.

Η'

Ἡ μονομαχία.

Πράγματι ἔκρουσέ τις ἐπὶ τοῦ σανιδώματος καὶ μετὰ μικρὸν τὸ κτύπημα ἐπανελήφθη σφοδρότερον, ὁ Φλαβιανὸς ἐκ λεπτότητος ἔνευσε τῷ φίλῳ του ν' ἀνοίξῃ τὸ παραθύρον, ἐνῶ αὐτὸς ἀπεσύρετο εἰς τὸν κοιτῶνα. Τὰ κτυπήματα ἐπανελαμβάνοντο σφοδρότερον καὶ ἀνυπομονώτερον, ἐπὶ τέλους δ' ὁ Λαφρεσάνζ ἀποχωρήσαντος τοῦ φίλου του ἀπεπάσισε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον καὶ ὄθῃσας τὰ παραθυρόφυλλα ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶνε;

— Ἐγώ, ἡ Ἐρριέττα.

Καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς βαρωνίδος ἐφάνη ἐν τῷ παραθύρῳ, ταύτην δ' ἴδων ὁ Λαφρεσάνζ συνωφρυώθη διότι, εἰς ἣν κατάστασιν εὐρίσκετο τὸ πνεῦμά του, ἡ ἐπίσκεψις ἐκείνη κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ ἐνώπιον ἀκόμη τοῦ Φλαβιανοῦ τὸν ἐστενοχώρει μεγάλως. Πρὸ μονομαχίας προπάντων ὅταν ἡ μονομαχία αὕτη εἶνε σπουδαιοτάτη, ὁ ἄθροπος ἔχει ἀνάγκην νὰ συλλογισθῇ, νὰ μείνῃ μόνος, ὀφείλει ν' ἀποφύγῃ πρὸ παντὸς πάσαν ἐκνεύρισιν ἀπορρέουσιν ἀναποδραστικῶς ἐκ τρυφεροτήτων καὶ ἐξ ὑπερβολικῆς νευρικῆς ὑπεραισθησίας. Ἀλλὰ καὶ ἕνεκα ἐτέρου αἰσθήματος, ὑφ' οὗ ἐπληροῦτο ἡ καρδιά τοῦ νέου θεώρει ἐκ τῶν μάλιστα δυσάρεστων τὴν ἀφίξιν τῆς βαρωνίδος.

— Ἐννοεῖτε πολὺ καλῶς, τῷ εἶπεν, ὅτι εἰς τοιαύτην ὥραν δὲν θέλω νὰ ἐξυπνήσω τὸν θυρωρὸν σας.

Καὶ ἔλαφρῶς τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ παραθύρου πατήσασα, ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος καὶ ταχύτητος, ὥστε ὁ Λαφρεσάνζ οὐδὲ κἄν ἐπρόφθασε ν' ἀντιστῇ.

— Εἶσαι μόνος; εἶπε καθήσασα ἐπὶ ἔδρας...

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν προσέθηκε:

— Δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνω μόνη εἰς τὴν οἰκίαν μου; σὲ ἐσυλλογιζόμην ἀκατάσχετος ὄθῃσις μὲ ἔφερον ἐδῶ, ὡς μὲ βλέπετε! Ἡσθάνομην τόσην μεγάλην ἀνάγκην νὰ σὲ ἴδω...

Ὁ Λαφρεσάνζ εἰσιγα σύνοφρος, δυσηρεστημένος καὶ ἡρεθισμένος.

— Ναι, γνωρίζω, εἶπε περιαλγῶς ὅτι δὲν σὰς προξενεῖ εὐχαρίστησιν ἢ ἐπίσκεψίς μου... τὸ ἐννοῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν ἀνεχθῆς διὰ παντὸς τρόπον. Νὰ σοῦ εἰπῶ, ἔχω νὰ σοῦ ὁμιλήσω... σπουδαίως... διότι... τὴν στιγμὴν αὐτήν...

[Ἐπεται συνέχεια].

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

— Εἶνε ἐργασία πολὺ κοπιαστική, δὲν εἶνε ἀληθής ;

— Δὲν μοῦ φαίνεται, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Γερμανός καὶ ἔκυψε πάλιν ἐπὶ τοῦ πίνακός του.

Τὸν παρετήρησα ὡς θὰ παρετήρουν ἄνθρωπον ἄλλου τινός κόσμου.

Μετέβημεν εἰς τὰ δωμάτια τῶν λουτρῶν. Εἶνε μικρά, θολωτὰ καὶ φωτίζονται ἄνωθεν δι' ὀπῶν, αἵτινες ἔχουν σχήματα ἀστέρων καὶ ἀνθῶν. Οἱ λουτήρες εἶνε μεγάλοι καὶ ἐξ ἑνὸς μόνον τεμαχίου μαρμάρου, οἱ δὲ διάδρομοι δι' ὧν συγκοινωνοῦσι τὰ δωμάτια χαμηλοὶ καὶ στενοὶ εἰς τρόπον ὥστε μάλισι δύναται νὰ διέλθῃ εἰς ἄνθρωπος. Εἶνε ἀπεριγράφτος ἡ εὐχαρίστησις ἣν αἰσθάνεσθε ἐκ τῆς ὑπαρχούσης ἐκεῖ δρόσου.

Εἰσελθὼν εἰς τι ἐκ τῶν δωμάτων ἐκείνων, κατελήφθη αἴφνης ὑπὸ μελαγχολικῶν σκέψεων.

— Τί ἔχετε καὶ ἐμελαγχολήσατε ; με' ἠρώτησεν ὁ φίλος μου ;

— Σκέπτομαι, ἀπεκρίθη, πῶς ζῶμεν ἡμεῖς, καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα εἰς τὰ σπίτια ἐκεῖνα, ὅπου νομίζεις ὅτι εἶνε στρατῶνες, εἰς ἐκεῖνα τὰ δωμάτια εἰς τὸ τρίτον πατωμα, τὰ ὅποια εἶνε ἡ σκοτεινὰ ἢ γεμάτα ἀπὸ ἀνυπόφορον φῶς, χωρὶς μάρμαρα, χωρὶς νερό, χωρὶς ἄνθη, χωρὶς στύλους· σκέπτομαι ὅτι εἴμεθα καταδικασμένοι γὰρ ζήσωμεν ἔτσι ὅλην μας τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἀποθάνωμεν εἰς τοὺς τέσσαρας ἐκείνους τοίχους, χωρὶς νὰ δοκιμάσωμεν μίαν φοράν τὴν ἀπόλαυσιν τῶν μαγικῶν τούτων παλατίων· σκέπτομαι ὅτι καὶ εἰς τούτον τὸν ἄθλιον κόσμον εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ χαρῆ τὴν ζωὴν του καὶ ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ ἀπολαύσω τίποτε ! Σκέπτομαι ὅτι εἰμποροῦσα νὰ γεννηθῶ πρὸ τεσσάρων αἰῶνων βασιλεὺς τῆς Γρανάδας καὶ ὅτι ἐγεννήθη ἀπεναντίας ἑνὸς δυστυχοῦς !

Ὁ φίλος ἐγέλασε καὶ σφίγγας τὸν βραχιόνά μου διὰ τοῦ λυχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος ὡς νὰ ἤθελε νὰ με' τσιμπήσῃ, μοῦ εἶπε :

— Μὴ σκέπτεσαι αὐτὰ. Σκέψου πόσα ὄφραϊα, χαριέντα καὶ κρύφια πράγματα εἶδον οἱ λουτήρες αὐτοὶ τὰ ποδαράκια ὅπου ἐθυθίζοντο εἰς τὰ ἀρωματώδη νερά των· τὰς μικρὰς κόμας ὅπου ἔχοντο ἐπὶ τῶν πλευρῶν των· τοὺς μεγάλους περιπαθεῖς ὀφθαλμούς ὅπου ἐκύτταζαν τὸν οὐρανὸν διὰ μέσου τῶν ὀπῶν τοῦ θόλου τούτου, ἐνῶ ὑπὸ τὴν στοᾶν τῆς αὐλῆς τῶν Λεόντων ἀντήχουν τὰ κροτοῦντα βήματα ἀνυπομονούντος Καλίφου καὶ οἱ ἑκατὸν πίδακες τοῦ μεγάρου ἔλεγον με' τὸ γοργόν των κελάρυσμα : « Ἐλα, ἔλα, ἔλα ! » καὶ εἰς μίαν ἀρωματώδη αἴθουσαν ἑνὸς σκλάβου, τρέμων ἐκ σεβασμοῦ, ἔκλειε τὰ παράθυρα με' τὰ ροδέγχρα παραπετάσματα.

— Ὡ ἄφασέ με ἦσυχον ! ἀπεκρίθη ὑψῶν τοὺς ὤμους.

Διεσχίσσαμεν τὸν κήπον τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ Λινδάραια καὶ μίαν αὐλὴν, μυστηριώδη τὴν ὄψιν, καλυμμένην *patio della Reja* καὶ διὰ τινος μικρᾶς στοᾶς ἡ ὅποια βλέπει πρὸς τὴν ἐξοχὴν, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ἐκ τῶν τελευταίων πύργων τῆς Ἀλάμβρας, ὑπὸ μικρὰν σκιαδὰ, ἀνοικτὴν περίξ, ὀνομαζομένην *Mirador de la reina* (Θεατῆς τῆς βασιλίσσης) καὶ ἡ ὅποια νομίζεις ὅτι κρέμεται ἐπὶ ἀθύσου ὡς φωλεὰ ἀετοῦ.

Δύναται εἰς νὰ εἶπῃ χωρὶς νὰ φοβῆται νὰ διαψευθῇ παρ' οὐδενός, ὅτι εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου δὲν ὑπάρχει παρόμοιον θέαμα ἐκείνου, ὅπερ ἀπολαμβάνει τις ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης.

Φαντασθῆτε μίαν ἀπέραντον πεδιάδα, πρασίνην ὡς λιμῶνα κεκαλυμμένον ὑπὸ χλόης, διασχίζομένην καθ' ὅλας τὰς

διευθύνσεις ὑπὸ ἀτελευτήτων σειρῶν κυπαρίσσω, πευκῶν, ὄρων, λευκῶν, ποικιλομένην ὑπὸ μικρῶν πυκνοτάτων δασῶν πορτοκαλῶν, ἄτινα εἰς τόσην ἀπόστασιν φαίνονται ὡς θάμνοι, καὶ ὑπὸ μεγάλων λαχανοκήπων καὶ κήπων με' τὸσον πυκνὰ καρποφόρα δένδρα, ὥστε παρέχουν σχεδὸν ὄψιν μικρῶν γηλόφων κεκαλυμμένων ὑπὸ χλόης· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπέραντου ταύτης πεδιάδος τὸν ποταμὸν Ξενίλον λάμποντα μεταξὺ τῶν δασῶν καὶ τῶν κήπων οἰκὴν μεγάλης ἀργυρᾶς ταινίας· καὶ ὀλόγυρα λόφους δασώδεις· καὶ πέραν τῶν λόφων βράχους ὑψηλοτάτους με' φανταστικὰ σχήματα, οἵτινες παρέχουν τὴν εἰκόνα περιβόλου με' τείχη καὶ πύργους Τιτάνων, χωρίζοντος τὸν ἐπίγειον ἐκείνον παράδεισον ἀπὸ τοῦ κόσμου· καὶ ἐκεῖ, ἀκριβῶς ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν πόλιν τῆς Γρανάδας, ἐν μέρει ἐκτεινομένην ἐπὶ τῆς πεδιάδος, καὶ ἐν μέρει ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου τινός, ὅλην κατεσπαρμένην ἀπὸ συστάδας δένδρων, θάμνων, σωρῶν ἀμόρφων χλόης, αἵτινες ὑψοῦνται καὶ κυματίζουσι ὑπεράνω τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν ὡς παμμέγιστα στρατιωτικὰ λοφία καὶ φαίνεται ὡς νὰ τείνουν νὰ ἐξαπλωθῶν καὶ νὰ συνενωθῶν καὶ νὰ σκεπάσουν ὀλόκληρον τὴν πόλιν· καὶ ἀκόμη πλησιέστερα τὴν βαθεῖαν κοιλάδα τοῦ Δάρρου με' τὰς πυκνάς καὶ τεραστίας φυτείας τῆς, αἵτινες ὑψοῦνται ὡς ὄρος, πέραν τοῦ ὅποιου ἐγείρεται ἀκόμη ὄσος γιγαντείων λευκῶν, αἵτινες σείουσι τὰς κορυφὰς ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πύργου εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν· καὶ δεξιὰ, πέραν τοῦ Δάρρου, ἐπὶ τινος λόφου, ὅστις ὑψοῦται πρὸς τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανος καὶ εὐθυτενής ὡς θόλος ναοῦ, τὸ παλάτιον τοῦ Γενεραλίου, ἐστεμμένον ὑπὸ ἐναερίων κήπων, καὶ σχεδὸν κρυμμένον ἐν τῷ μέσῳ δάσους ροδοσφῶν, λευκῶν καὶ ροιδῶν· καὶ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ἀπεριγράφτον, ἐξαισίον, μαγικὸν θέαμα : τὴν Σειρὰν Νεβάδα, τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς Εὐρώπης, μετὰ τὰς Ἀλπείας, χιονοσκεπῆ, λευκὰ μέχρῃς ἀποστάσεως ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τῶν πυλῶν τῆς Γρανάδας, λευκὰ μέχρῃς τῶν λόφων, ὅπου ὑψοῦνται γιγαντεῖαι αἰροῖι καὶ οἱ φοίνικες, καὶ ἐκτυλίσσεται ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ μεγαλοπρεπεῖα τροπικῆ σχεδὸν βλάστησις.

Φαντασθῆτε τώρα ἐπὶ τοῦ ἀπέραντου τούτου παραδείσου, ὅστις περιλαμβάνει ὅλας τὰς μειδιώσας χάριτας τῆς ἀνατολῆς καὶ ὅλας τὰς αὐστηροτέρας καλλονὰς τοῦ βορρᾶ, ὅστις νυμφεύει τὴν Εὐρώπην με' τὴν Ἀφρικὴν προσφέρων εἰς τὸν ὑμέναιον ὅλα τὰ ὀφαιότερα θαύματα τῆς φύσεως, καὶ ὅστις ἀναπέμπει εἰς τὸν οὐρανὸν συνηνωμένα εἰς ἕν μόνον ὄλα τὰ ἀρώματα τῆς γῆς, φαντασθῆτε ἐπὶ τῆς μακαρίας ταύτης κοιλάδος τὸν οὐρανὸν καὶ τὸν ἥλιον τῆς Ἀνδαλουσίας, ὅστις κλίνων πρὸς τὴν δύσιν, χρωματίζει διὰ θεσπεσίου ρολόχρου χρώματος τὰς κορυφὰς, καὶ δι' ὄλων τῶν χρωμάτων τῆς ἱριδος καὶ δι' ὄλων τῶν ἀνταυγειῶν τῶν καθαρωτέρων κυανῶν μαργαριτῶν τὰς πλευρὰς τῶν ὄρειων τῆς Σειρᾶς, καὶ θραύει τὰς χρυσὰς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τῶν βράχων, οἵτινες στεφανοῦν τὴν πεδιάδα, καὶ δύνω μεγαλοπρεπῶς ἐν τῷ μέσῳ ἀκτινοβόλων φλογῶν ρίπτει ὡς ἐν ἀποχαιρέτισμῳ φωτεινὸν στέφανον περίξ τῶν σκυθρωπῶν πύργων τῆς Ἀλάμβρας· καὶ ἐπὶ τῶν περικαλλῶν ἀετωμάτων τοῦ Γενεραλίου, καὶ εἰπέτε ἔάν ὑπάρχῃ τι ἐν τῷ κόσμῳ μεγαλοπρέστερον, ἐνδοξότερον, μεθυστικώτερον τῆς ἐρωτικῆς ταύτης ἐορτῆς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, πρὸ τῆς ὅποιας πρὸ ἑνῆα αἰῶνων ἀγάλλεται καὶ υπερηφανεύεται ἡ Γρανάδα.

Ἡ στέγη τοῦ *mirador de la reina* στηρίζεται ἐπὶ μι-

κρῶν μαυρητανικῶν στύλων μεταξύ τῶν ὁποίων ἐκτείνονται τεθλασμένα τόξα ἰδόντα εἰς τὴν σκιάδα ὄψιν παραδόξως ἰδιότροπον καὶ εὐγενῆ. Οἱ τοῖχοι κοσμοῦνται διὰ τοιχογραφιῶν, παρὰ τὰ κοσμήματα δ' αὐτῶν διακρίνονται τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν ὀνομάτων τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ Φιλίππου Ἐ' συμπεπλεγμένα μὲ ἐρωτιδεῖς καὶ μὲ ἄνθη. Παρὰ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου σώζεται ἀκόμη πλάξ τις τοῦ ἀρχαίου δαπέδου, ὅλη διατρητός, ἐπὶ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἴσταντο καὶ Σουλτάναι καὶ περιετυλίσσοντο ἀπὸ τὰ νέφη τῶν ἀρωμάτων ἕτινα ἐκείνοντο ὑποκάτω. Τὸ πᾶν ἐκεῖ ἐπάνω ἐμπνέει ἀγάπην καὶ τέρψιν. Ἐκεῖ ἀναπνέει τις καθαρὸν ἀέρα ὡς ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους τινός, αἰσθάνεται μίαν εὐωδίαν μύρτων καὶ ρόδων καὶ δὲν φθάνει εἰς ἐκεῖ ἄλλος θόρυβος ἢ τὸ κελάρυσμα τοῦ Δάρρου, ὅστις θρῆνεται μεταξύ τῶν πετρῶν τῆς βραχώδους κοίτης του, καὶ τὸ κελάρυσμα μυριάδων πτηνῶν κρυμμένων εἰς τὰ πυκνὰ δένδρα τῆς κοιλάδος. Εἶνε μία ἀληθὴς φωλεὰ δι' ἐρωτευμένους, μία κρημαστή παστάς διὰ νὰ πηγαίη τις νὰ ὀνειρεῖται, μία ἐναέριος στοὰ διὰ νὰ ἀνέρχεται τις νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεὸν ὅτι εἶνε εὐτυχής.

— Ἄ! Γογγόρα, ἀνέκραξα ἀφ' οὗ ἐθαύμασα ἐπὶ τινος στιγμῆς τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο θέαμα· θὰ ἴδω δέκα ἔτη τῆς ζωῆς σου, ἔὰν εἴμπορουσα νὰ φέρω ἐδῶ τὴν στιγμὴν ταύτην, δι' ἐνός κτυπήματος μαγικῆς τινός ράβδου, ὅλα τὰ προσφιλῆ πρόσωπα τὰ ὅποια μὲ περιμένουν εἰς τὴν Ἰταλίαν!

Ὁ Γογγόρας μού ἔδειξε μέγα τι μέρος τοῦ τοίχου κατὰ μαυρὸν ἀπὸ ἡμερομηνίας καὶ ἀπὸ ὀνόματα γραμμένα μὲ μολυβδόκονδουλον, μὲ κάρβουρον καὶ χαραγμένα μὲ κονδύλομαχαίρα ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας τῆς Ἀλαμβρας.

— Τί εἶνε γραμμένον ἐδῶ; μὲ ἠρώτησεν.

Ἐπλησίασα καὶ ἔρρηξα κορυγὴν:— Σατωβριάν!

— Καὶ ἐδῶ;

— Βύρων!

— Καὶ ἐδῶ;

— Βίκτωρ Οὐγκώ!

Κατερχόμενος τοῦ *mirador de la reina* ἐνόμιζον ὅτι εἶδον τὴν Ἀλαμβραν καὶ ἀσυνέτως φερόμενος τὸ εἶπον εἰς τὸν φίλον μου. Ἐὰν εἶχε εἰς τὰς χεῖράς του ράβδον εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ ἔδερνεν, ἀλλὰ μὴ ἔχων τοιαύτην ἠρέσθη νὰ μὲ παρατηρήσῃ ἐρωτῶν με διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔὰν παρεφρόνησα.

Ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν μύρτων καὶ ἐπεσκέφθημεν τὰς αἰθούσας αἵτινες κείνται εἰς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ πύργου τῶν *Comares*, τὸ πλεῖστον κατὰ τὸ ἡμισυ κατεστραμμέναι, ἄλλαι μετασχηματισμέναι, τινὲς ἐντελῶς γυμναί, χωρὶς δάπεδον, χωρὶς στέγην, ἀξίζει ὅμως νὰ τὰς ἴδῃ τις ὅλας καὶ διὰ τὰς ἀναμνήσεις ἃς διεγείρουν, καὶ διὰ νὰ ἐννοήσῃ καλῶς τὴν συναρμογὴν τοῦ κτιρίου. Τὸ ἀρχαῖον τζαμίον μετεβλήθη εἰς παρεκκλησίον ὑπὸ Καρόλου τοῦ Ε', μίαν μεγάλην αἴθουσα εἰς εὐκτῆριον· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ φαίνονται ἀκόμη λειψανα ἀρχιτεκτονικῶν καὶ κεδρίνων γεγλυμμένων ὄρφαν· αἱ στοαί, αἱ κολυμβήθρας, οἱ πρόδομοι, νομίζεις ὅτι ἀνήκουν εἰς ἀνάκτορον ἐρημωθὲν ὑπὸ τῶν φλογῶν.

Ἰδὼν καὶ τὸ μέρος τοῦτο τῆς Ἀλαμβρας ἐνόμισα ἀληθῶς ὅτι δὲν ὑπελείπετο πλέον τίποτε νὰ ἴδω καὶ διέπραξα ἐκ νέου τὴν ἀφροσύνην νὰ τὸ εἶπω εἰς τὸν Γογγόραν. Τὴν σφῆραν ταύτην δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ καὶ ὀδηγήσας με εἰς τὸν πρόδομον τῆς αὐλῆς τῶν μύρτων πρὸ τοῦ διαγραμματος τοῦ κτιρίου, κρημαμένου εἰς τὸν τοῖχον, μού εἶπε:

— Παρατήρησε, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι ὅλαι αἱ αἰθούσαι καὶ αἱ αὐλαὶ καὶ οἱ πύργοι τοὺς ὁποίους εἶδομεν μέχρι τούδε, δὲν καταλαμβάνουν οὔτε τὸ εἰκοστὸν μέρος τοῦ χώρου τὸν ὅποιον περιλαμβάνουν τὰ τεῖχη τῆς Ἀλαμβρας· θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν ἐπεσκέφθημεν ἀκόμη τὰ λειψανα τριῶν ἄλλων ταχυμίων, τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας τοῦ Καθῆ, τὸν πύργον τοῦ Ἰδατος, τὸν πύργον τῶν Βασιλοπαίδων, τὸν πύργον τῆς Δεσμώτιδος, τὸν πύργον τοῦ Κανδὶλ, τὸν πύργον τῶν *Picos*, τὸν πύργον τῶν Ἐγγειριδίων, τὸν πύργον τῶν *Siete melos*, τὸν πύργον τοῦ

Λοχαγοῦ, τὸν πύργον τῆς Μαγίσσας, τὸν πύργον τῶν Κεφαλῶν, τὸν πύργον τῶν Ὀπλων, τὸν πύργον τῶν Ἰδαλιῶν, τὸν πύργον τῶν Ὀρνίθων, τὸν πύργον τοῦ Κύβου, τὸν πύργον τῆς τιμῆς, τὸν πύργον τοῦ Ἰστιῦ, τὸν πύργον τῆς Πυρίτιδος, τὰ λειψανα τοῦ οἴκου Μονδεγιάρ, τοὺς στρατώνας τὴν σιδηρᾶν πύλην, τοὺς ἐσωτερικοὺς τοίχους, τὰς δεξαμενάς, τοὺς περιπάτους· διότι πρέπει νὰ μάθῃς ὅτι ἡ Ἀλαμβρα δὲν εἶνε καλῶτερον ἀλλὰ πόλις, καὶ ὅτι εἴμπορεῖς νὰ περάσῃς τὴν ζωὴν σου ζητῶν ἀρχιτεκτονικὰ, ἀναγινώσκων ἐπιγραφάς, ἀνακαλύπτων κάθε ἡμέραν νέας ἀπόψεις λόφων καὶ βουνῶν καὶ θαυμάζων ἀκαταπαύστως.

Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι εἶχον ἰδῆ τὴν Ἀλαμβραν!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἠθέλησα νὰ ἴδω ἄλλο τι, καὶ ὁ Θεὸς εἰξέυρει πῶς εἶχον τὴν κεφαλὴν ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὸ ξενόδοχιόν. Τὴν ἐπομένην, ἄμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, μετέβην ἐκ νέου, τὸ ἐσπέρας ἐπίσης, καὶ ἐξηλοῦθησα νὰ πηγαίω κάθε ἡμέραν ἐφ' ὅσον ἔμεινα ἐν Γρανάδα, μὲ τὸν Γογγόραν, μὲ ἄλλους φίλους, μὲ τοὺς ξενάγους, μόνος, καὶ ἡ Ἀλαμβρα μού ἐφάνη πάντοτε μεγαλειότερα καὶ πάντοτε ὠραιότερα, καὶ διέτρεξα ἐπανειλημμένως τὰς αὐλὰς ἐκείνας καὶ ἐκείνας τὰς αἰθούσας, καὶ διῆλθον ἐκεῖ ὥρας πολλὰς καθήμενος μεταξύ τῶν στύλων ἢ στηριζόμενος εἰς τὰ παραθυράκια μετ' εὐχαριστήσεως πάντοτε ζωηρότερα, ἀνακαλύπτων ἐκάστοτε νέας καλλονὰς καὶ παραδιδόμενος πάντοτε εἰς τερπνάς καὶ ἀορίστους φαντασίας ἀνά τὰς ὁποίας εἶχε περιπλανηθῆ ὁ νοῦς τὴν πρώτην ἡμέραν.

Δὲν θὰ ἠδύναμην πλέον νὰ εἶπω πόθεν μὲ ὠδήγουν οἱ φίλοι διὰ νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν Ἀλαμβραν, ἀλλ' ἐνθυμῶμαι ὅτι καθ' ἑκάστην, μεταβιῶν ἐκεῖ, ἔβλεπον τεῖχη καὶ πύργους καὶ ὁδοὺς ἐρήμους τὰς ὁποίας δὲν εἶχον ἰδῆ ποτέ, καὶ μού ἐφαίνετο ὅτι ἡ Ἀλαμβρα εἶχε μεταβάλει τοποθεσίαν, ἢ εἶχε μετασχηματισθῆ, ἢ εἶχον ἀνεγερθῆ, ὡς διὰ μαγείας, περὶ αὐτὴν, νέαι οἰκοδομαί, αἵτινες μετέβαλλον τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ὄψιν.

Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ τὴν καλλονὴν τῶν μερῶν ἐκείνων κατὰ τὴν ὄψιν τοῦ ἡλίου! τὸ φανταστικὸν ἐκεῖνο δάσος ὅταν τὸ ἐρώτιζεν ἡ σελήνη! τὴν ἀπέραντον πεδιάδα καὶ τὰ χιονοσκεπῆ ὄρη, κατὰ τὰς γαληνιαῖας νύκτας! τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνα τεῖχη, τοὺς ὑπερηφάνους ἐκείνους πύργους, τὰ γιγάντεια ἐκεῖνα δένδρα, τὸν κατὰσπερον ἐκείνον οὐρανόν! τὸν παρατεταμένον θόρυβον τῶν πυκνῶν ἐκείνων φυτειῶν, αἵτινες πληροῦσι τὰς κοιλάδας καὶ καλύπτουσι τὰς πλευράς τῶν λόφων, ὅταν ἔπνεεν ἄνεμος! Ἦτο θέαμα πρὸ τοῦ ὁποίου οἱ σύντροφοί μου, οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν ἐν Γρανάδα καὶ εἶχον συνειθίσει νὰ τὸ βλέπουν ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας, ἔμμενον ἀναυδοί, καὶ ἐθαδίζομεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐν σιγῇ, βυθισμένοι ἕκαστος εἰς τὰς ἰδίας του σκέψεις, μὲ τὴν καρδίαν πιεζομένην ὑπὸ γλυκυτάτης τινός θλίψεως, ἥτις ἐνίοτε ὕγρανε τοὺς ὀφθαλμούς μας καὶ μᾶς ἠνάγκαζε νὰ ὑψώμεν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανόν μᾶς' εὐγνωμοσύνης καὶ τρυφερότητος.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΠΙ. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΓΙΟΥ)

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

Ε'

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ὁ Λέων ἐτέθη ἐπὶ τὸ ἔργον.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ λόρδος Bourlam καὶ ὁ λόρδος Storley, οἵτινες ἀνέλαβον νὰ ἐπιτηρῶσι τὰ γεύματα καθ' ὅλον

τὸν μῆνα, ἐπανήρχοντο τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς ἐσπέρας παρὰ τῷ λόρδῳ **Lenisdale**.

— Λοιπὸν ; τοῖς ἔλεγεν ἐκεῖνος.

— Λοιπὸν, ἔφαγε καὶ σήμερον τὴν περιστερὰν του.

— Καθ' ὀλοκλήριαν ;

— Καθ' ὀλοκλήριαν.

— Πόσον εἶνε τολμηρὸς !

Τῇ 15 Αὐγούστου ὁ λόρδος **Lenisdale** εἶπεν εἰς τοὺς δύο μάγιστρας :

— Ἐ λοιπὸν ! δὲν ἀπέθανεν ;

— Τρώγει πάντοτε τὴν περιστερὰν του.

— Πάντοτε ;

— Πάντοτε !

— Ὀλοκλήρον ;

— Ὀλοκλήρον!

— Ἴδου, ὅτι ὑπερπήδησε τὴν δευτέραν περίοδον.

Τῇ 25 ἐπεσκέφθη ὁ ἴδιος τὸν Λέωντα, τὸν ὁποῖον μόλις ἀνεγνώρισεν. Ὁ ἡμέτερος ἦρωὸς εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπαστραπτόντας ὡς ἐκ τοῦ πυρετοῦ.

— Πῶς ἔχετε ; τῷ εἶπεν ὁ πρόεδρος τῆς εταιρίας.

— Κάκιστα, ἀπήντησεν ὁ Λέων.

— Καὶ θὰ ἐπιμεινέτε ;

— Ναί.

— Εἴσθε ὁ Βέλλιγκτων τῆς περιστερᾶς.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν ταύτην, μιλῶρδε.

Ὁ λόρδος **Lenisdale** ἠθέλησε νὰ παρευρεθῆ κατὰ τὰ τρία τελευταῖα γεύματα, τὰ ὁποῖα ὁ Λέων δὲν ἠδύνατο νὰ τελειώσῃ χωρὶς νὰ φράξῃ τὴν βίνα του, τόσον εὕρισκε δυσώδη τὴν ὁσμὴν τῆς περιστερᾶς.

Τίς ποτε θὰ ἐπίστευεν, ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο, τὸ τόσον ὀνομαστόν διὰ τὴν πίστιν του, εἶνε τόσον κακὸν εἰς τὴν γεῦσιν.

Τὴν 30 Αὐγούστου ὁ λαὸς τοῦ Λονδίνου συνωθεῖτο περὶ τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ κύρ Πέτερς, καὶ ὁ Λέων, ἀφ' οὗ ἔφαγε τὴν τελευταίαν περιστερὰν, ἠναγκάζετο ὅλως συγκεκλιμένον ἐκ τοῦ θριάμβου του καὶ ὑποφέρων ἀπὸ στομαχικὰς διαταραξέας, νὰ χαιρετᾷ ἐκ τοῦ παραθύρου του τὸ πλῆθος τῆς συνοικίας, πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ κύρ Πέτερς καθ' ἑκάστην προσεφώνει.

Πολλοὶ ἐπιστήμονες ἦλθον ἐκ Σκωτίας χάριν τοῦ Λέοντος, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἴδωσιν, εἰμὴ ἐκ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ, καὶ ἀφ' οὗ πρῶτον ἔδωκαν ἀρκετὰ χρήματα εἰς τὸν Πέτερς.

Τὴν 2 Σεπτεμβρίου εἶχε κερδίσει ὁ Λέων τὸ στοίχημα.

Ὁ κύρ Πέτερς ἐπώλησεν εἰς Ἄγγλον τὸ ἐνδύμα, τὸ ὁποῖον ὁ Λέων ἔφερε κατὰ τὰς τριάκοντα ἡμέρας, καθ' ἃς διήρκεσε τὸ στοίχημα, ἑκατὸν γουινέας, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ συλλέκτης οὗτος δὲν θὰ εἶδεν οὔτε διὰ χιλίας.

Τέλος τὴν 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1838 ἐδημοσιεύετο ἐν τῷ «Χρόνῳ» :

« Ἀναμφιβόλως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται θὰ ἤκουσαν νὰ γίνεταί λόγος περὶ τοῦ νέου τοῦτου Γάλλου, ὅστις παρουσιάσθη πρὸ μηνὸς διὰ τὸ στοίχημα τῶν περιστερῶν, τὸ προκηρυχθὲν ὑπὸ τοῦ λόρδου **Lenisdale** καὶ πάντων τῶν μελῶν τῆς ἐπιστημονικῆς εταιρίας τοῦ Λονδίνου.

» Σήμερον ἀναγγέλλομεν, ὅτι ἐκέρδιεν ὁ Γάλλος, ὑπὸ τὰ

παραθύρα τοῦ ὁποῖου συνωθεῖται ἀπὸ τῆς ὀγδόης καὶ ταύτην τὴν στιγμὴν ἀκόμη πλῆθος ἐνθουσιῶν καὶ περιεργον.

» Ἐφαγε καθ' ὀλοκλήριαν τὰς τριάκοντα περιστεράς, τὰ ὅσα τῶν ὁποῖων ἐφυλαχθήσαν, ὅπως προσενεχθῶσι καὶ κατατεθῶσι, μετ' ἐκθέσεως βεβαιούσης τὸ γεγονός, εἰς τὸ κατὰ στήμα τῆς φυσικῆς ἱστορίας.

» Ἀναμνησκόμεν, ὅτι πρὸ τοῦ νέου τοῦτου πλείονες τῶν ἑκατὸν πενήκοντα ὑποψηφίων παρητήθησαν τῆς ἀποπειρας ταύτης, ἀφ' οὗ ἠγωνίσθησαν ἐπὶ ὀκτὼ ἢ δέκα πέντε ἡμέρας, καὶ ὅτι μάλιστα τρεῖς μεταξὺ αὐτῶν ἀπέθανον.

» Φαίνεται, ὅτι ὁ νέος οὗτος ἔχει ἀρκετὰ καλὸν στόμαχον καὶ ἰσχυρὰν ἐνεργητικότητα. Χθὲς ἐδόθη ἡ ἀμοιβὴ καὶ χρυσῶν μετᾶλλιον εἰς τὸν νέον τοῦτον Γάλλον Λέοντα***. Ἴδου λοιπὸν ἐν σπουδαίῳ πρόβλημα λυθὲν διὰ τὸ μέλλον. Ὁραῖον λόγον ἀπήγγειλεν ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ λόρδος **Bourlam**, ὁ ἡμέτερος μέγας Ἑλληνιστής. Ὁ λόρδος **Lenisdale** ἀπήντησε διὰ λαμπρὰς θεωρίας ἐπὶ τῆς ἀρχῆς καὶ γενέσεως τῶν γλωσσῶν. Γνωστοποιούμεν δὲ ὅτι ὁ κ. Λέων*** δὲν εἶνε κοινὸς τις, τὸν ὁποῖον ὠθήσει πρὸς τοῦτο ἡ ἐλπίς τοῦ κέρδους, ἀλλ' ἐπιστήμων καὶ λόγιος διακεκριμένος, παρακινηθεὶς ὑπὸ περιεργείας. Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ἔδωκε δέκα χιλιάδας φράγκων εἰς τὸν ξενοδόχον, ὅστις παρεσκευάζει τὰς περιστεράς. Τὴν ἴδιαν ἐσπέραν παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλεῖα. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τῷ ἐδῶρσε ταμβακοθήκην, κεκοσμημένην δι' ἀδαμάντων, καὶ ἐπὶ μακρὸν ὠμίλησε μετ' αὐτοῦ, ἐρωτῶν περὶ τῶν διαφόρων ἐντυπώσεων, τὰς ὁποίας ἡ συχνὴ ἐκ περιστέρων τροφὴ παράγει ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὄργανισμοῦ. Ὁ πρέσβυς τῆς Ἰσπανίας ἐγράψεν ἀμέσως εἰς τὴν βασιλίτισσαν ζητῶν τὸν σταυρὸν τῆς Ἰσραήλ τῆς Καθολικῆς διὰ τὸν κ. Λέοντα***. Ὁ πρίγκιψ **Kourzoff** προσέφερε πενήκοντα χιλιάδας ρούβλικ εἰς τὸν θαυμάσιον τοῦτον μικτήν, ἐὰν ἐπανελαμβάνει τὸ πείραμα τοῦτο ἐν Ῥωσίᾳ· ἀλλ' ὁ κ. Λέων***, τὸν ὁποῖον ἡ οἰκογένεια καὶ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ κλοῦσιν εἰς Παρισίους, ἠρνήθη μετὰ λύπης τὴν προσφορὰν ταύτην, προσθέτων συναμα, ὅτι δευτέρα δοκιμὴ θὰ ἦτο ἀδύνατος, ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὑπέστη ἐπὶ ἓνα μῆνα ἐκ τῶν περιστέρων, ὄντος ὅλως ἀνεκφράστου. »

Τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1838 ὁ Λέων παρουσιάσθη εἰς τὸν κύριον Λεβρέν, τὸν ὁποῖον εὗρε μετὰ τῆς θυγατρὸς του ἐν τῷ αὐτῷ ὀματιῷ, ἐν ᾧ πρὸ ἐνὸς ἔτους τὸν εἶχεν ἀπεχειρητίσει. Ὁ κύριος Λεβρέν ἐγράψε τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Λοιπὸν ; τῷ εἶπεν ὁ πατήρ.

— Ἴδου ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδας φράγκων, ἀπήντησεν ὁ Λέων, ἐξάγων ἐβδομήκοντα πέντε τραπεζικὰ γραμματία ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ.

— Εἰκοσιπέντε χιλιάδας περιπλέον ! ἐκραύχασεν ἐκπληκτος ὁ κύριος Λεβρέν, ἐνῶ ἡ Ἰουλία ὠχρία ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ ἠρρυθρία ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ναί, εἶπεν ὁ Λέων, ὅχι μόνον ἐκέρδισα χρήματα, ἀλλὰ μοὶ ἔδωκαν καὶ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἐπώλησα ἀντὶ εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων.

— Καὶ εἰς τὴν ἐκπαιδευσίν σας ὀφείλετε τοῦτο ;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Λέων στεναξάας, διότι δὲν ἠθελε νὰ ὀμολογήσῃ τὴν πηγὴν τοῦ θησαυροῦ τοῦτου.

— Τότε, εἶπεν ἡ Ἰουλία, ριπτομένη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ μνηστήροῦ τῆς, ἐὰν ἀποκτήσωμεν υἱόν, πρέπει νὰ τοὺς κάμωμεν ἐπιστήμονας.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἔν τούς μάθω καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάγκωσιν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λέων.

Καὶ ἐνυμφεῖθη τὴν Ἰουλίαν, μεθ' ἧς ἔζησεν εὐτυχῆς, ἀποκτῆσας δύο υἱούς, οἵτινες, παρὰ τὸν ὄρκον τοῦ πατρὸς των, εὐρίσκονται ἤδη ἐν τῇ ὁδῷ, τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας.

Ἐδημοσίευσεν ἡδὴ τὴν μετάφρασιν τῶν ἀραβικῶν ἀσμάτων, δι' ἧς ἀπέκτησεν ὄνομα μεταξὺ τῶν μεταφραστῶν καὶ κέρδος οὐκ εὐκαταφρόνητον.

Ἡ διήγησις αὕτη ἀποδεικνύει, ὅτι πρέπει τις νὰ περιφρονῇ τὴν ἐπιστήμην;

Ἄξι: Ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει τις νὰ ζητῇ παρ' αὐτῆς ἐκεῖνο μόνον, τὸ ὁποῖον ὀφείλει αὕτη νὰ διδῇ, τὴν ἐργασίαν πάντοτε, τὴν φήμην ἐνίοτε, τὴν ἀφάνειαν συχνά, τὸν πλοῦτον οὐδέποτε.

Νὰ περιφρονῇ τις τὸν ἔρωτα, ὅστις ζητεῖ πολλὰ καὶ δίδει ὀλίγῃ;

Ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει νὰ περιφρονῇ τις τὰς ἐκκεντρικότητας τῶν Ἀγγλῶν;

Ἄξι. Διότι, ὡς βλέπει τις, οἱ ἐκκεντρισμοὶ τῶν μὲν δύνανται νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν δέ, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοί, τὰς ὁποίας λαμβάνει τις, ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν, εἶνε πολλαί, ἀρκεῖ νὰ φθάσῃ δι' αὐτῶν.

Τί ἀποδεικνύει λοιπὸν τότε;

Δὲν ἀποδεικνύει τίποτε.

Ἄ! Ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ περιστέρα ἔχει κρέας σκληρὸν καὶ ὅτι ἡ θεία Πρόνοια μεταχειρίζεται πάντα τὰ μέσα, ὅπως ἔλθῃ ἐπίκουρος ἐκείνων, οἵτινες δὲν νομίζουσιν ἑαυτοὺς ἐνόχους.

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Πλουτίσαντες τὸ ἡμέτερον **Βιβλιοπωλεῖον** δι' ὅλων τῶν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα Βιβλιοπωλῶν πωλουμένων βιβλίων, ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ, ΝΟΜΙΚΩΝ, ΙΑΤΡΙΚΩΝ, καὶ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ, καὶ νεωτάτων ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ, ΔΡΑΜΑΤΩΝ, ΚΩΜΩΔΙΩΝ καὶ διαφόρων ἄλλων ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, συγκεντρώσαντες δὲ καὶ κατατάξαντες ταῦτα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ εἶδος εἰς ἴδιον **Τιμοκατάλογον**, ἔτοιμον καθ' ὅλα μέχρι τέλους τρ. μηνὸς Ἀπριλίου, ἀποστέλλομεν αὐτὸν δωρεάν παντὶ τῷ αἰτούντι.

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσι τὸν χρησιμώτατον τούτον Τιμοκατάλογον παρακαλοῦνται ν' ἀπευθύνωνται:

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10.

Εἰς ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρεκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποίου τὰ στοιχειοχητήρια διεύθυνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιάδης, ἀναλαμβάνει εἰς ἀνδρόποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικάς.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 10

Μόνον εἰς τὸ ἡμέτερον Βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς αἱ ἐξῆς ἡμῶν ἐκδόσεις:

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ μετὰ εἰκόνων, ἔτος Α' Φρ.	6
» » » » » Β'	» 6
» » » » » Γ'	» 8
» » » » » Δ'	» 8
» » » » » Ε'	» 8
» » » » » Ϛ'	» 8
» » » » » Ζ'	» 8

ΣΗΜ. Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, εἶνε περιοδικὸν πρὸ ὑκαταίας ἐκδιδόμενον, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δημοσιεύονται τὰ ὀρασιότερα καὶ δραματικώτερα Μυθιστορήματα καὶ τὰ χαριέστατα διηγήματα, μεταπερρασμένα καὶ πρωτότυπα. Ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἀπαρτιζομένη ἐξ 620 τυπογραφικῶν φύλλων, κοσμοῦμενον ὑπὸ 350 μεγάλων εἰκόνων ἐν Παρισίοις ἐξεργασμένων, ἀποτελεῖ ὁλόκληρον Μυθιστορικὴν Βιβλιοθήκην. Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσιν ὁλόκληρον τὴν σειράν τῶν Ἐκλεκτῶν, παραχωροῦμεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς τιμῆς τῶν 52 φράγκων, ΔΙΑ ΜΟΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 40.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ, μυθιστορία Αἰμ. Ρισβούργ, τόμ. 4 Φρ.	1,60
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλῃ	» 2 —
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Γεωρ. Βαλαβάνη	» 50
ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά, νιῦ	» 2 —
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ μυθιστορία ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου	» 2 —
ΜΙΚΟΛΑΣ-ΣΙΓΑΛΟΣ, μυθιστ. ὑπὸ Γ. Ξενοπούλου	» 2 —
ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ, ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου	» 50
ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ι. Ίσιδωρίδου Σκυλίση	» 1,50
ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, μυθιστορία Ἰωάν. Βαλέρα, μετάφρ. Ἀντωνίου Φραβασίλη	» 2 —
Ἡ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ, μυθιστ. Α. Matthey μετὰ 13 μεγάλων εἰκόνων	» 1,20
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, μυθιστ. Καρόλου Μερουβέλ, μετὰ 28 μεγάλων εἰκόνων	» 2,80
Ο ΑΛΗΣΤΗΣ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, πατρός μετὰ μεγάλων εἰκόνων	» 50
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΥ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 960 μεγ. σελίδων	» 6 —
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, μυθιστορ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῶν Ἀπομνημονευμάτων Ἰατροῦ), τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 720 μ. σελίδων	» 4,50
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Περιδεραίου τῆς Βασιλίσσης) τόμος εἰς μέγα ὄγδον, ἐξ 544 μεγάλων σελίδων	» 3,50
Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Ἀγγέλου Πιτοῦ) τόμος εἰς μέγα ὄγδον ἐκ 1260 μεγάλων σελίδων	» 10 —
Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῆς Κομήσσης Σαρνὺ) τόμος εἰς μέγα ὄγδον ἐκ 260 μεγάλων σελίδων	» 3 —

ΣΗΜ. Ἡ κατὰ φυλλάδια ἐκδοσις τῆς Κομήσσης Σαρνὺ καὶ τοῦ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Ὀλόκληρος ἡ σειρά, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν: Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων, Περιδεραίου τῆς Βασιλίσσης, Ἀγγέλου Πιτοῦ, Κομήσσης Σαρνὺ καὶ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, θὰ τιμᾶται φρ. 27. Ὁ ἀποστέλλων ΜΟΝΟΝ ΦΡ. 20 λαμβάνη τοὺς ἕδη ἐκδοθέντας τόμους καὶ τὰ ἄλλα ἐκδοθησόμενα φυλλάδια τῆς Κομήσσης Σαρνὺ καὶ τοῦ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου τοῦ γόητος Ἀλεξάνδρου Δουμά; ἐν ᾧ ἐξετίσεται ὁλόκληρος ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις.

Σὺν τῇ αἰτήσῃ προκαταβάλλεται καὶ τὸ ἀντίτιμον.